

Az IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2002/11.

Imahét 2002

imahét 2002

Hogyan tartsunk imaórát? 2

imaheti felolvasások

„Az Urat tiszteljétek, Őt imádjátok!” 5

Kit imádunk, kit tisztelünk? 5

Miért tiszteljük Istent? 6

Hogyan imádjuk Istent? 8

Hol imádjuk Istent? 11

Az Istent tisztelő gyülekezet 12

Családi istentisztelet 16

Egység az istentiszteletben 17

Mit jelent a szent Isten elé járulni? 19

imaheti felolvasások gyermekeknek

Az igazi istentisztelet 23

Kicsoda az Isten? 23

Miért imádjuk Istent? 23

Hol és hogyan imádjuk Istent? 24

Az Isten iránti hála 25

Engedelmesség Istennek 25

Az Isten iránti szeretet 26

Hogyan tanulhatjuk a tiszteletet? 27

Hogyan tudjuk az időnk hetedrészét
odaszánni Istennek? 28

„Szükségemben az Urat hívtam, s az én Istenemhez kiáltottam.

És meghallá lakóhelyéről szavamat, s kiáltásom eljutott füleibe.” (II. Sám. 22:7)

Hogyan tartunk imaórát?

Isten művének befejezése és a könyörgés között szoros összefüggés van. Ezt mutatja az Ésaías próféta könyve 62. fejezetében található prófécia: „*Sionért nem hallgatók, és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség, az ő igazsága, és szabadulása mint a fálya tündököl... Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állítottam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! Ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön.*” (Ésa. 62:1, 6–7) Erre a következtetésre jutunk akkor is, ha a Szentlélek korai esőként való kiárasztásának tanulságait gondoljuk át, és erre mutatnak a bizonyásgtétel is: „*A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk.*” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 115. o.)

MILYEN KÖNYÖRGÉS AZ, AMELYRE VÁLASZKÉNT MEGÚJULÁSRA SZÁMÍTHATUNK?

Jézus, amikor az imádságról tanított, figyelmeztetett bennünket arra, hogy Isten nem azért hallgat meg, mert bőbeszédűek vagyunk: „*Amikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.*” (Mt. 6:7–8) Ésaías prófétán keresztül pedig azt is kifejezte Isten, hogy van olyan imádság, amely egyenesen elfogadhatatlan: „*Ha kiterjesztitek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek, sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel rakvák kezeiteket.*” (Ésa. 1:15)

Nem gondolkozhatunk tehát úgy, hogy pusztán attól megújul az életünk, ha többet imádkozunk, hanem fel kell tennünk ezt a kérdést is: milyen imádságra van szükségünk, hogy bekövetkezzék a megújulás?

„*Amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk*” – mondja Pál apostol (Rm. 8:26), s arra mutat rá, hogy Isten ezért elküldi Szentlelkét, aki a könyörgés Lelkeként szeretné vezetni imádságainkat, hogy olyan kéréseket fogalmazzunk meg segítségével, amelyek összhangban vannak Isten akaratával. Minden igazi könyörgés jellegzetessége, hogy helyt ad Isten Lelke befolyásának, s ennek eredményeképpen lelki folyamat megy végbe az imádság során: szembesülünk Isten mércéjével, elénk tárja bűneinket, amelyek elválasztanak tőle, majd elénk hozza Krisztust mint megfeszítet-

tet, aki által Isten kegyelmet adhat nekünk, s hív, hogy legyünk közösségben Istennel. (Erről a folyamatról szól Zak. 12:10 és 13:1.)

„Imádkozni annyit jelent, mint megnyitni szívünket Isten előtt mint barátunk előtt. Nem azért van erre szükség, hogy Isten megtudja, kik vagyunk, hanem azért, hogy mi váljunk alkalmassá tanácsainak befogadására. Az imádság nem Istent hozza le hozzánk, hanem minket emel fel Őhozzá.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, 80. o.)

Az ilyen szembesülés és könyörgés eredménye a rostálás Isten népe között, amint azt a *Tapasztalatok és látomásokban* olvashatjuk (157–158. o.): „Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívvel tépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, s olyan mélységes aggodalmat mutatott, amely elárulta belső küzdelmüket. Allhatatosak és komolyak voltak... Láttam azt is, hogy voltak, akik nem vettek részt a fohászokban, és közbönsnek látszottak. Nem álltak ellene az őket körülzáró sötétségnek... Isten angyalai elhagyták ezeket a lelkeket, s inkább a komoly imádkozók segítségére siettek... Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, s azt hallottam, hogy azt a hű tanúbizonyoságnak Laodiceáról szóló határozott bizonyosága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, s arra indítja, hogy célját magasra tűzze, s a teljes igazságot hirdesse...”

Amikor mindezeket meggondoljuk, arra a következtetésre juthatunk, hogy az eredményes imaóra és így az eredményes imahét alapfeltétele, hogy a könyörgés során teljesen őszintékké és nyitottakká váljunk. Ha nem tudunk őszintén szembesülni hiányosságainkkal vagy nem jutunk el az engedelmisség készségére, a bűnnel való szakításra, akkor az imaórák törvényszerűen formaivá, lélekteleenné válnak, nélkülözni fogják Krisztus felüdítő jelenlétét.

Ugyanez a veszély fenyegeti az imaórát akkor is, ha hiányzik a mások megmentéséért folytatott küzdelem lelkülete: „Isten nem akarja, hogy bárki is remete vagy szerzetes legyen közülünk, hogy a világtól visszavonulva teljesen az imádkozás külső gyakorlásának szentelje magát. Krisztushoz hasonlóan kell élnünk: a hegy és a sokaság között kell zajlania életünknek. Aki semmi mást nem tesz azon kívül, hogy imádkozik, az hamarosan vagy felhagy vele, vagy formális, gépies szokásává válik az imádság. Ha kivonjuk magunkat az emberi közösségből, ha eltávolodunk a keresztény kötelességtel-

jesítés és a kereszthordozás színterétől, ha nem dolgozunk odaadón az Úrért, aki olyan odaadással fáradozott értünk, akkor nem lesz témája imádságainknak, nem lesz ösztönző indítékunk a buzgó könyörgéshez. Imáink csak a saját személyünk körül forognak, önzővé válunk. Nem tudunk könyörögni az emberiség szükségleteiért vagy Krisztus országa felépüléséért, erőt kérve a munkához.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 87–88. o.)

GYAKORLATI TANÁCSOK AZ IMAÓRÁK TARTÁSÁHOZ A BIZONYÁGTÉTELEK II. KÖTETÉNEK IMAÓRÁK C. FEJEZETE ALAPJÁN

Az imaórákra egyénileg készülünk fel

„Gyakorolnunk kell az imádságot a családi körben is, de különösen fontos, hogy ne hanyagoljuk el a titkos imát, mert ez a lélek élete. Lehetetlen, hogy jól legyen dolga a lelkünknek, ha mellőzzük az egyéni imádkozást. A családi körben való imádkozás vagy a nyilvános imaórák nem elegendők önmagukban. Egyedül kell megnyitnunk lelkünket Isten mindent látó, figyelő tekintete előtt... Szívet átmelegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad Tőle, aki »titkon néz«, és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallására. Nyugodt, egyszerű hit által tarthatjuk fenn a lelki kapcsolatot Istennel. Magunkba fogadhatjuk a mennyei világosság sugarait, hogy megerősítsenek és megtartsanak minket a Sátánnal folytatott küzdelemben. Isten a mi erősségünk.”

„Valamennyien elhanyagoljuk a titkos imát. Ezért is ajánlanak fel sokan olyan hosszúra nyúló, fárasztó, elcsépelet imát, amikor istentiszteletre jönnek össze. Imáinkban sorra veszik az elmúlt hét elhanyagolt kötelességeit, körbe-körbe kapkodnak, remélve, hogy behozzák mulasztásukat, megnyugtatják rossz lelkiismeretüket. Remélik, hogy ezekkel az imákkal elnyerik Isten kegyeit. De az ilyen imáknak gyakran az a következményük, hogy másokat is a lelki sötétségbe rántanak le. Ha a keresztyének megszívlelnék Krisztusnak a virrasztásról és imáról szóló tanításait, akkor értelmesebben imádnák Istent.”

A közös imádságot döntően befolyásolja az a lelkület, amelyet magunkkal hozunk, ezért már otthon készülnünk kell a közös könyörgésre. Az egymás közötti el nem rendezett feszültségek szintén rányomják bélyegüket a közös imádság alkalmaira.

„Hagyjuk otthon a hidegséget, a kevélységet, hiúságot, és az emberek félelmét. Ne vigyük magunkkal az apró nézeteltéréseket és az előítéleteket. Akár az egyetértő családban: lakozzék őszinteség, szelídség, bizalom és szeretet fivéreink és nővéreink szívében, akik azért jönnek össze, hogy világosságuk egyesítéséből felüdülést és erőt merítsenek.”

Az alkalmakat kezdjük el az előre kijelölt időben, félretéve minden formalizmust

„Ne tegyük fáradságossá a megbeszélés és az ima óráit. Ha csak lehet, korlátozzuk egyetlen órányi időtartam-

ra; s ha valaki fél órát késik, vagy akár tizenöt percet, ne várjunk rá. Ha csak ketten vannak is jelen, igényt tarthatnak az ígéretekre. Kezdjük el a kijelölt időben az összejövetelt, akár kevesen vannak jelen, akár sokan. Tegyük félre minden hideg formalitást, s mindenki végezze el a rá eső részt, időhúzás nélkül... A kapott világosság vezet, amikor ezt írom: összejöveteleink legyenek lelkiek, meghitt légkörűek és rövidek.”

A lelki felkészülést segítheti, ha az imaóra elején több éneket is énekelünk, valamint ha többeknek lehetőségük nyílik arra, hogy kezdésként az imaóráért könyörögjenek.

Az imádságok hosszáról és tartalmáról

Általános tanács, hogy az imádságok ne legyenek hosszúra, és ne olyan egyéni problémákról szóljanak, amelyek inkább a belső szobába valók: „Isten nem azt akarja, hogy fárasztóvá és unalmassá tegyük az imaórákat, mert huzamos időn át a térdünkön maradunk, néhány hosszúra nyúló imára hallgatva. A gyöngébbeknek ez megerőltető, ellankadnak és kimerülnek. Ha hosszú időn át leborulva maradunk, akkor erőt vesz rajtunk a fáradtság, s ami még rosszabb, agyunk is elfárad, nem merítünk a könyörgésből lelki felüdülést – ezért az imaóra pusztán veszteség lesz, mivel szellemileg és testileg kimerülünk, s lelki erőt sem nyerünk... Mindenki tartsa keresztyéni kötelességének, hogy röviden imádkozzék! Mondd el az Úrnak, amit kívánsz, anélkül, hogy bebolyonganád a világot. Amikor magadban imádkozol, annyi ideig és olyan aprólékosan imádkozz, amennyire tetszik. Fölsorolhatod összes rokonaidat és barátaidat. A hálószobád az a hely, ahol személyes bajaidról, próbáidról és kísértéseidről beszámolhatsz. A közös istentisztelet nem arra való, hogy szívünk magánügyeiről szóljunk... Mégis vannak, akik nem egyéni imában tárják személyes gondjaikat Isten elé, hanem az imaórákra tartogatják, ott próbálják utolérni magukat az imádkozással. Ezeket az embereket az összejövetellek és imaórák gyilkosainak nevezhetnénk... Általában egy-két perc elegendő idő az imádságra. Előfordulhat, hogy Isten Lelke rendkívüli módon késztet, amikor a könyörgést a Lélek ihleti. A vágyódó lélek gyötrődni kezd, és Isten után fohászkozik. A lelkünk küzd, mint Jákóbé, és nem nyugszik meg Isten hatalmának rendkívüli megnyilvánulása nélkül. Ez Istennek tetsző ima.”

Figyeljük meg, hogy előfordulhat: hosszabb egy könyörgés, mégis Istennek tetsző, mert az Ő Lelke készített küzdő imádságra. Az ilyen ima a többi jelenlévő számára sem lesz fárasztó, lélekölő. A hosszú imádságok elkerülésére jó megoldás lehet, ha nyilvánvalóvá tesszük mindenki számára: nem szabály az, hogy aki egyszer már imádkozott, többet nem teheti. Jobb, ha valaki többször imádkozik röviden – természetesen lehetőséget hagyva másoknak is a könyörgésre –, mint ha egyszer imádkozik hosszan és fárasztóan.

Lehetnek olyan gondjaink, amelyeket szeretnénk megosztani testvéreinkkel. Csak ilyen módon lehetséges az, hogy egymás terhét hordozzuk, egymást a nehézségekben bátorítsuk. Helyes, ha az imaóra utolsó részén lehetőséget adunk erre. Ez – feltéve, hogy meg-

gondoltan jártunk el – építeni fogja a közösséget, erősíti az összetartozás érzését.

Fontos, hogy minden imádság hallható és érthető legyen, különben hogyan tudnánk magunkban együtt imádkozni azzal, aki szól, és a végén áment mondani rá, azaz egyetértésünket kifejezni?

Soha ne feledkezzünk el a hálaadásról! Mindig van okunk arra, hogy hálásak legyünk Istennek, még a legnagyobb nehézségek között is. Különösen fontos a hálaadás akkor, amikor a közös könyörgés nyomán tapasztalunk konkrét segítséget Istentől. Az Úr által megáldott imaórák nyomán közösen is tapasztalatot fogunk szerezni arról, hogy Isten „*könyörgést meghallgató*” Isten (Zsolt. 65:3).

„Imádságaink nem merülhetnek ki teljesen a kérnikapni gyakorlatában. Ne mindig csak jelenlegi szükségleteinkre gondoljunk, hanem a jótéteményekre is, amelyeket elnyertünk. Egyáltalán nem sok időt és figyelmet fordítunk az imádkozásra, de ezen belül is túlságosan takarékoskodunk a hálaadással. Szüntelenül, folyvást elfogadjuk a menny kegyelmi adományait, de milyen kevésbé fejezzük ki hálánkat, és milyen keveset magasztaljuk Istent azért, amit értünk tett!”

Mit tegyünk az imádságok között?

„A közös imádkozás általában ne tartson tovább tíz percnél. Ezután változtassunk testhelyzetet énekléshez vagy intő szóhoz, hogy ne fáradjunk el. Ezután, ha valaki kötelességének érzi az imádkozást, imádkozzon!” Néhány imádság után tehát keljünk fel, és ismét énekeljünk, olvassunk egy részletet a Bibliából vagy a bizonyágtételekből, vagy hallgassunk meg egy Istennel a közelmúltban szerzett tapasztalatot. „Nem mindenki egyformán fejlett a lelki életben. A különböző tapasztalatokkal rendelkező hívők összegyűlnek, s őszinte odaadással és alázatos gondoskodással megbeszélik élményeiket. Aki előrehalad a keresztényi élet ösvényén, annak a lelki élete értékes a többiek számára is. Az élet-erős tapasztalat mindennapos próbákból, erőteljes igyekezetből, győzelmekből tevődik össze, s az ember mélységes békét és örömet nyer Jézus által. Ha keresetlen szavakkal elmondjuk az ilyen élményeket, az világosságot, erőt és ismereteket nyújt másoknak is, és segíti őket az istenfélő életben...”

Tudatosítsuk az összejövétel célját!

„Mi az összejövétel célja? Az lenne talán, hogy az Úr tudomására hozzunk dolgokat, hogy imában kioktasuk mindarra, ami az eszünkbe jut? Azért jövünk össze, hogy gondolataink és tapasztalataink kicserélésével egymás épülését szolgáljuk; s megismerve egymás reményeit és vágyakozásait, erőt, világosságot és bátorítást gyűjtsünk. Azért gyűlünk össze, hogy hittel felajánlott, komoly, szívből fakadó imával felüdülést és erőt nyerjünk az erő forrásától. Összejöveteleink legyenek a legértékesebb és legkellemesebb órák!”

Különböztessük meg a Biblia-órát és az imaórát. Az előbbi célja a közös tanulás, az utóbbi célja, hogy egymás hitét erősítve felüdüljünk, megerősödjünk Isten jelenlétében. Az imaórára ezért ne válasszunk túl hosszú

felolvasást, hiszen az idő nagyobb részét a közös könyörgésre és tapasztalatok megosztására szeretnénk fordítani.

Az igazi imaközösségért, a könyörgés lelkületéért mindannyiunknak küzdenünk kell

„Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, s az Úr kitölt-heti Lelkét a most még lankadt és bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon múlna, az idők végeig egyetlen ébredés sem lenne Isten népe körében. De nem vagyunk tudatlanok a módszereit illetően! Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás is megérkezik. Sátán éppúgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, amint nem tudja bezárni a menny ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten művének útjába, s nem zárhatják el Őt hívei elől, ha megtört szívvel megbánják és elhagyják bűneiket, és hit által Isten ígéreteire hivatkoznak...” (Szemelvények I., 118. o.)

Tudnunk kell, milyen áldást jelenthet számunkra a közös könyörgés, mert csak akkor fogunk mindent megtenni érte, ha tisztában vagyunk az értékével. Természetes, hogy küzdenünk kell érte, mert Sátán tisztában van azzal, mit nyerünk, ha helyreállhat a közösségünk Istennel. Tudatosan kell tehát felvennünk a harcot mind az őszinteség hiányával, mind a formalizmussal, mind pedig a hallgatás fojtogató csöndjével. Biztosak lehetünk azonban Isten segítségével, hiszen Ő arra vár, hogy segíthessen rajtunk: „*Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges Ő, hogy megkegyelmezzon néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, akik Őt szolgálják. Mert te nép, mely Sionon, Jeruzsálemben laksz, nem fogsz sírni többé, bizton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked.*” (Ésa. 30:18–19)

Hites Gábor

könyvajánló

Évközi gyülekezeti imaórákra ajánljuk az Ellen G. White írásai alapján összeállított „*Készítsétek az Úrnak útját*” c. füzetet (eredeti címén: *Idő és munka*), amely utat mutat és egyben bátorít bennünket az előttünk álló evangelizációs és belmissziós feladatok végzésére, különös tekintettel a Jézus Krisztus visszatérésére való felkészülésre.

„Az Urat tiszteljétek, Őt imádjátok...”

(II. Kir. 17:36)

November 30., szombat

Kit imádunk, kit tisztelünk?

„Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betöltötte a templomot; szeráfok álltak felette: mindegyiknek hat-hat szárnya volt: kettővel orcáját fedte be, kettővel lábait fedte be, és kettővel lebegett; s kiáltott egyik a másiknak, és mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!

És megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondtam: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!”

(Ésaiás 6:1–5)

A mindenható Istenre – akit Jézus tanítása szerint „Atyánk”-nak szólítunk – ritkán gondolunk úgy, ahogyan Ésaiás próféta látta Őt. Ha teljes dicsőségében látnánk, nem tudnánk elviselni jelenlétének erejét. Isten mégis kinyilatkoztatta számunkra dicsőségét, mert azt akarja, hogy átéljük a próféta tapasztalatát, és arra a meggyőződésre jussunk, hogy nincs önmagunkban semmink, ami alkalmassá tenne minket a mennyei Király szolgálatára. Mielőtt bármit tehetnénk Isten művé-

ben, látnunk kell, kicsoda az Úr: a világegyetem alkotója, aki szavának ereje által teremtette és tartja fenn a mindenséget; hozzáférhetetlen világosságban lakozó, végtelen hatalmú uralkodó.

Ha bűnös emberekként Őhozá fordulunk, tudnunk kell: kegyelem már az is, hogy beléphetünk a Seregek Urának fogadótermébe – hogy a bűngyűlölő Isten színe elé juthassunk, csak Jézus Krisztus kiontott vére szerezte meg számunkra a jogot. Ezért tanított a Megváltó is úgy imádkozni, hogy mielőtt kéréseinket elmondanánk, tudatosítsuk, kihez fogunk szólni: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”

Isten jóságát, jellemének szentségét csak akkor tudjuk igazán értékelni, ha nem feledkezünk meg lénye másik oldaláról: hatalmáról és dicsőségéről sem. Tartsuk meg mindenkor emlékezetünkben: „*A mi Istenünk megemésztő tűz.*” (Zsid. 12:29)

„Uzziás király halála évében Ésaiás látomást kapott az Úrtól. Betekintethetett a mennyei szentélybe. Félrevonták előtte a legbelső szent hely függönyét, s ő magas, felemelt széket látott, mintegy az egekig tornyosulva. Leírhatatlan dicsőség áradt a trónon ülőről, s palástja betöltötte a templomot, amint dicsősége be fogja tölteni a Földet. A kegyelem trónjánál szeráfok álltak

a mindenható Király mellett. Amint mély, szívből jövő hangon zengett dicsérő énekük, a kapu oszlopai remegtek, mintha földrengés rázta volna őket. Ezek a szent lények büntől be nem szennyezett ajakkal zengték Isten dicséretét és dicsőségét. (...)

Miközben az angyalok énekét hallgatta... az Úr dicsősége, végtelen hatalma és felülmúlhatatlan fensége vonult el szeme előtt, s tett mélységes benyomást lelkére. E páratlan tündöklés fényénél, amely mindent nyilvánvalóvá tett, amit az isteni jellem kinyilatkoztatásából el tudott viselni, Ésaiás előtt tulajdon belső tisztátalansága lélegzetelállító félreérthetlenséggel mutatkozott meg. Még saját szava is szennyesnek tűnt előtte.

Amikor Isten szolgájának megengedik, hogy szemlélje a menny Istenének dicsőségét, s bizonyos mértékben megérti Izrael Szentjének tisztaságát, akkor ahelyett, hogy szentségével kérkedne, lelke szennyes voltáról tesz meghökkenítő vallomást. Ésaiás mély alázattal kiáltotta: »*Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok... hisz a királyt, a Seregek Urát látták szemeim!*« Ez nem erőltetett alázat és szolgálalelkű önbírálat, amelynek közszemlére állítását sokan erénynek tartják. A hamis alázatra a büszke és öntelt szív készlet. Sokan vannak, akik szavaikkal lekicsinylik magukat, ám keserűen csalódnak, ha ez nem vált ki dicséretet és elismerő szavakat másokból. A próféta belső meggyőződése viszont valódi volt. Amint az ember gyöngesége és

eltorzultsága az isteni szentség, világoosság és dicsőség tökéletességével lett szembeállítva, a próféta mindenestől alkalmatlannak és méltatlannak érezte magát. Ésaiás lelkiismeretétől lesújtottan s tisztátalansága miatt reszketve állt e felülmúlhatatlan dicsőség jelenlétében. Ekkor hozzá repült »egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén volt, melyet fogóval vett az oltárról. És illette számat azzal, és mondta: Íme ez illette ajkaidat, és hamisságod eltávozott, bűnöd elfedeztetett. És hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nékünk? Én pedig mondtam: Itt vagyok én, küldj el engemet.« (Ésa. 6:6–8)”

„Az Ésaiásnak adott látomás Isten népének helyzetét mutatja be az utolsó időkben. Abban a kiváltságban van részük, hogy tanúi lehetnek a mennyei szentélyben folyó munkának. »És megnyilatkozott az Isten temploma a mennyben, és meglátotta az Ő szövetségének ládája az Ő templomában.« (Jel. 11:9) Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe, és figyelemmel kísérik Jézusnak a szentélyben végzett munkáját, megértik, hogy tisztá-

lan ajkú nép közül valók, olyan nép közül, amelynek fiai álnokságot szólnak, s nem szentelték oda és nem használták fel talentumaikat Isten dicsőségére. Mennyire kétségbeesnek, amikor meglátják az éles ellentétet gyengeségeik, méltatlanságuk és Krisztus szentsége, tisztasága között! Ha azonban Ésaiáshoz hasonlóan belátják, hogy az Úr akaratát kell cselekedniük, és ha megalázzák magukat Isten előtt, akkor még van remény számukra. A szivárvány ott lebeg a trón felett, és bennük is végbemegy a változás, amely Ésaiás életében bekövetkezett. Isten válaszol a töredelmes szívűek könyörgésére.” (Review and Herald, 1888. október 16.; 1896. december 22.)

„Övé a nagyság, a hatalom, a dicsőség, a győzelem és a fenség. Ne kicsinyítsük le Izrael Szentjének hatalmát!

Milyen erőforrás Ő, akire minden bajban számíthatunk! Szívünknek nem kell kétségkednie. Az ember tévedő, makacs, lázadó, és kihívóan viselkedik Istennel szemben, de az Úr kedves, türelmes, gyengéd és részvételtjes irántunk. Az Ő ren-

delkezésére áll az ég és a föld. Ő tudja, mire van szükségünk, még mielőtt elmondanánk szükségleteinket és kívánságainkat.

Mi csak keveset látunk az előttünk lévő útból, de »mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk« (Zsid. 4:13). Ő sohasem jön zavarba. A föld zürzavarában és bonyodalmai közepette minden dolog nyitva áll isteni tekintete előtt. Az Ő nagy és csendes örökkévalóságából elrendelheti azt, amit gondviselése a legjobbnak lát.” (Levél 1892-ből)

FELHÍVÁS

Legyünk hálásak a mindenható Istennek, hogy a mi szerető szívű Atyánkként gondolhatunk Őrá.

Soha ne feledkezzünk el azonban arról sem, hogy Ő a „mennyekben van”. Közeledjünk Őhöz hatalmát és dicsőségét tudatosítva önmagunkban, hogy szentségét igazán tudjuk értékelni!

December 1., vasárnap

Miért tiszteljük Istent?

„És amikor elvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Barány előtt, mindenkinél hárfák és arany poharak lévén, jó illatokkal tele, amik a szentek imádságai. És énekeltek új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit, mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön.

És láttam, és hallottam a királyi széket, az élőlények és a vének körül sok angyalnak szavát, és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer

ezer volt, nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Barány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet és hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást.

Sőt hallottam, hogy minden teremtetett lény, amely van a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A királyi székekben ülőnek és a Baránynak áldás és tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké!”

(Jelenések könyve 5:8–13)

Isten teremtő hatalma és gondviselése elegendő ok minden teremt-

mény számára, hogy hálás szívvel dicsőítse azt, akitől élete és boldogsága származik. Az embernek azonban a világegyetem minden más lakójához képest is sokkal több oka van Isten magasztalására: hiszen mi vagyunk azok, akik az Úr szeretetének legnagyobb mélységeivel szembeülhetünk. Akik sohasem vétkeztek, csak mintegy kívülről szemlélik a megváltás művét, s tanulmányozzák általa Isten igazságos és szeretetteljes jellemét. A megváltottaknak azonban saját tapasztalatuk van a bűn fogságáról, és semmihez sem hasonlítható csodálatos tapasztalatuk az abból való szabadulásról. A Teremtő és teremtményei közötti egyetlen kötelék sem hasonlítható ahhoz a mélységes szeretetkapcsolathoz, amely a bűnösöket és Megváltójukat egymáshoz köti.

A megváltottak a mennyben ezért új éneket énekelnek Isten és a Barány előtt – olyan éneket, ame-

lyet senki sem énekelhet rajtuk kívül, hiszen csak ők éltek meg azt a tapasztalatot, amelyből hálaénekük fakadt (Jel. 14:3). Ha lehetséges, még jobban szeretik Őt: hiszen sok bűnük bocsáttatott meg (Lk. 7:47).

„Az embert a bűn annyira lealacsonyította, hogy lehetetlen volt saját erejéből összhangba kerülni Istennel, akinek lényé tisztaság és jószág. Azonban Krisztus, miután megváltotta az embert a törvény átkától, isteni erőben részesíthette, hogy az isteni az emberi erőfeszítésekkel egyesüljön. Így Isten iránt tanúsított bűnbánat és Krisztusba vetett hit által Ádám elbukott gyermekei ismét »Isten gyermekeivé« lehetnek. (...)

A törvény egyetlen rendelkezése sem törölhető el vagy változtatható meg azért, hogy alkalmazkodjon az ember elbukott állapotához; azonban Isten Fia, aki teremtette az embert, engesztelést is végezhet érte. Ahogy Ádám törvényszegése nyomort és halált hozott a világra, úgy hoz Krisztus áldozata életet és halhatatlanságot. (...)

Az áldozatok bemutatását Isten rendelte el, hogy az embert mindezzel bűnére emlékeztesse, bűnvalómásra készítse, s hogy általuk megvallja a megígért Üdvözítőbe vetett hitét. Arra voltak hivatva, hogy az elbukott emberiség emlékezetébe vessék az igazságot: a bűn okozta a halált. Ádám számára az első áldozat bemutatása volt a legfájdalmasabb szertartás. Kezével életet kellett kioltania, melyet csak Isten adhatott. Ez volt az első alkalom, hogy halál szemtanúja volt, és tudta, hogy ha engedelmes maradt volna Isten iránt, sem embernek, sem állatnak nem kellene meghalnia. Amikor leölte az ártatlan áldozati állatot, megremegett a gondolatra, hogy bűne Isten szeplőtlen Báránynak véréért fogja ontani. Ez a jelenet mélyebben megértette vele vétke nagyságát, amelyet egyedül Isten drága Fiának halála törölhet el. Ámulva csodálta Isten végtelen jószágát: ilyen váltságdíjat fizet azért, hogy a bűnöst megmentse. A reménység sugara világította be a sötét és borzalmas jövőt, enyhítve szívát vigasztalanságát. (...)

A nagy küzdelem kezdettől fogva

Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bizonyítani, hogy Isten igazságtalan, törvénye tökéletlen, a világegyetem jóléte megkívánja a törvény megváltoztatását. A törvény támadásával valójában szerzője uralmát akarta megdönteni. Ebben a küzdelemben nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy az isteni szabályok valóban hibásak és változtatásra szorulnak, vagy pedig tökéletesek és változhatatlanok.

Amikor Sátán megkísértette és legyőzte Ádámot és Évát, azt hitte, hogy megszerezte az uralmat e világ fölött, „mert engem választottak királyuknak” – mondta. Azt állította: lehetetlen, hogy a bűnös bocsánatot nyerjen, ezért az egész elbukott emberiség jog szerint az ő alattvalója, a világ pedig az övé. Azonban Isten odaadta saját drága Fiát – aki Istennel egyenlő –, hogy viselje a törvényszegés büntetését, így gondoskodva lehetőségről, hogy az embert ismét kegyelmébe fogadhassa, és édeni otthonába visszavihesse. Krisztus vállalkozott az ember megváltására, és arra, hogy kiragadjon a világot Sátán kezéből. A mennyben kezdődött nagy küzdelemnek éppen itt, a Földön kellett eldőlnie, pontosan azon a helyen, amelyet Sátán magának igényelt.

Az egész világmindenséget csodálatra készítette, hogy Krisztus megalázkodik az elbukott ember megmentéséért. Amikor Krisztus emberi alakban világunkba jött, figyelemmel kísérték, amint végigjárta véráztatta útját a jászoltól a Golgotáig. A menny látta a bántalmazást és a gúnyt, amit elszenvedett, és tudta, hogy Sátán volt a felbujtó. Látták, hogyan nyerne teret az ellenség erői, Sátánt, amint sötétséget, bánatot, szenvedést áraszt az emberiségre, és figyelhették, hogyan munkálkodik Krisztus a gonosz ellen. Figyelték, hogyan válik egyre hevesebbé a világosság és a sötétség között zajló küzdelem. Amikor Krisztus haláltusájában a kereszten így kiáltott fel: »Beteljesedett!«, diadalmas győzelmi kiáltás hangzott végig a lakott világokon, és a mennyen is. A nagy küzdelem, amely oly hosszú ideig tartott a Földön, most eldőlt, és Krisztus volt a győztes! (...)

Ha a törvény megváltoztatható lenne, akkor az embert Krisztus áldozata nélkül is meg lehetett volna váltani; azonban a pusztta tény, hogy Krisztusnak szükséges volt életét adnia az elbukott emberiségért, bizonyítja, hogy Isten törvénye nem menti fel a bűnöst követelményei alól. Igazolja, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, Sátán pusztulása bizonyossá vált... Éppen az a tény, hogy Krisztus viselte az ember törvényszegésének büntetését, hatalmas bizonyíték az összes teremtett lény számára, hogy a törvény változhatatlan, Isten igazságos, irgalmas és önmegtágadó, és kormányzásában végtelen igazságosság és irgalom egyesül.” (*Pátriárkák és próféták*, A megváltás terve c. fejezetből)

„Szeretetének mennyen és földön megnyilatkozó számtalan jelével vonja magához szívünket Istenünk. A természetben szemlélfelhető csodálatos alkotásaival és az emberi szív által ismert legmélyebb, leggyengédebb földi kötelekkel önmagát akarja kinyilatkoztatni nekünk. Azonban még ezek is csak töredékesen mutatják be szeretetét. A jó ellensége úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy – mindeme nyilvánvaló bizonyosságok ellenére – félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelfelhetetlennek tartják Őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzelje Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelfelhetetlen hitelezőnek gondolják; olyan valakinek, aki gyanakvóan figyel az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéleteivel. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyékot. Isten Fia eljött a mennyből, hogy megismertesse velünk az Atyát. (...)

Jézus az önmegtágadás és a másokról való körültekintő gondoskodás életét élte az emberek között. Érték volt számára minden emberi lélek. Tiszteletet parancsoló, isteni méltóság jellemezte viselkedését, mégis szeretetteljes figyelemmel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben

elveszett lényt látott, akinek megmentése az Ő feladata.

Ilyen volt Krisztus jelleme, életének tanúbizonysága szerint. Íme az isteni jellem! Az Atya szeretetéből fakadtak az irgalmasságnak azok a folyamai, amelyeket Jézus Krisztus továbbított az embereknek. Jézus – az együttérző, könyörülő Megváltó – »testben megjelent Isten« volt (I. Tim. 3:16). A mi megmentésünkért élt, szenvedett és halt meg a Földön. Isten egy leírhatatlan dicsőségű világból bocsátotta »kegyelemmel és igazsággal teljes«, szeretett Fiát egy olyan világba, amelyet tönkretett, kiégetett a bűn, amelyet besötétített a halál és az átok árnyéka. Elbocsátotta Jézust szeretete közelségéből, az angyalok imádatának köréből, hogy szégyent, bántalmazást, megaláztatást, gyűlöletet és halált szenvedjen.

Szemléljétek Őt a pusztában, a Getsemáne-kertben és a kereszten! Isten büntelen, tökéletes Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki egy volt Istennel, átélte lelkében azt a borzalmas szakadást Isten és ember kö-

zött, amit a bűn idéz elő. Ezért szakadt ki belőle a kiáltás haláltusájában: »*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*« (Mt. 27:46) A bűntéher borzalmas, iszonyatos voltának átérzése, amely elszakítja a lelket Istentől – ez törte meg Isten Fiának szívét.

Nem azért volt szükség azonban erre a nagy áldozatra, hogy szeretetet ébresszen az Atya szívében az ember iránt, vagy hogy megmentésünkre indítsa Őt. Az Atya nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret bennünket, hanem azért hozta meg ezt az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a közvetítő, aki által Isten az elveszett világra árasztotta végtelen szeretetét. »*Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal.*« (II. Kor. 5:19) Az Atya együtt szenvedett Fiával. A Getsemáne haláltusájában és a Golgota keresztségében a végtelen szeretet forrása fizetett megváltásunkért. (...)

Isten Fián kívül senki sem válósíthatta volna meg megváltásunk művét. Egyedül az tudta igazán be-

mutatni Istent, aki ismerte szeretete magasságát és mélységét. Ami kevesebb lett volna Krisztus végtelen áldozatánál, nem fejezhette volna ki az Atya szeretetét az elveszett emberiség iránt.» (Krisztushoz vezető lépések, Isten szeretete az ember iránt c. fejezetből)

FELHÍVÁS

Tiszteljük a teremtő és gondviselő Istent, hiszen naponként tapasztalhatjuk szeretete legnagyobb mélységeit is.

Emlékezzünk meg arról, hogy mit jelent átélni a bűn fogságát, de különösképpen az attól való szabadulás semmi másra nem hasonlítható tapasztalatáról, amellyel irgalma által ajándékoz meg bennünket a „*mi Atyánk*”.

December 2., hétfő

Hogyan imádjuk Istent?

Az előző estéken Isten világteremtő hatalmáról, mindenható voltáról és erkölcsi nagyságáról elméledtünk. Ma arról lesz szó, miként viszonyuljunk Hozzá, és milyen magatartással juttassuk kifejezésre imádatunkat és hálánkat.

„Jöjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vigadozzunk a mi szabadításunk Kősziklájának!

Menjünk elébe hálaadással, vigadozzunk Néki zengedezésekkel!

Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül.

Akinek kezében vannak a földnek mélységei és a hegyeknek magasságai is Ővéi.

Akié a tenger, és Ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az Ő kezei formálták.

**JÖJJETEK, HAJOLJUNK MEG,
BORULJUNK LE,
ESSÜNK TÉRDRE AZ ÚR
ELŐTT,**

A MI ALKOTÓNK ELŐTT!

**Mert Ő a mi Istenünk, mi pedig
lelőjének népei és az Ő kezének
juhai vagyunk.**

Vajha ma hallanátok az Ő szavát!”

(Zsolt. 95:1–7)

„Ésaiás... betekinthezt a menynevei szentélybe. Féltreonták előtte a legbelső szent hely függönyét, s ő magas, felemelt széket látott, mintegy az egekig tornyosulva. Leírhatatlan dicsőség áradt a trónon ülőről, s palástja betöltötte a templo-

mot, amint dicsősége be fogja tölteni a Földet. A kegyelem trónjánál szeráfok álltak a mindenható Király mellett. Amint szívből jövő hangon zengett dicséző énekük, a kapu oszlopai remegtek, mintha földrengés rázta volna őket. Ezek a szent lények büntől be nem szennyezett ajakkal zengték Isten dicséretét és dicsőségét. (...) A trónnál álló szeráfokat, amint Isten dicsőségét szemlélik, félelemmel vegyes tisztelet tölti el, s egy pillanatig sem tekintenek önelégülten magukra, egy pillanatra sem foglalkoznak mások vagy önmaguk csodálatával. A Seregek Urát dicsérik... Amint a jövőt szemlélik, amikor az egész Föld telve lesz Isten dicsőségével, így visszhangzik diadalmas, magasztaló énekük: »*Szent, szent, szent a Seregek Ura!*« Isten magasztalása teljesen betölti őket. Az Úr jelenlétében, mosolya melegénél boldogságuk teljes, nem kívánkoznak máshová.

Az erőtlén magasztalás, amellyel Ésaías szokott hálát adni Alkotójá-

nak, s a szeráfok lelkes dicsőítése közötti ellentét meglepte, megdöbbenette a prófétát, s mélyen megalázkodott – hiszen abban a csodálatos kiváltságban részesült, hogy az Úr magasztos jellemének szeplőtelen szépségét csodálja. (...)

Ésaiás mindedig mások bűneit kárhoztatta. Most viszont ugyanazon ítélet alatt állónak látta magát, amit másokra kimondott. Eddig meg volt elégedve az istenimádás hiedelg, élettelen szertartásosságával. Nem is tudott erről, amíg az Úr ezt a látomást nem adta neki. Milyen jelentéktelennek tűnt a bölcsessége és minden képessége, amint a szent hely fenségét és szentségét szemlélte! Mennyire méltatlan volt, mennyire alkalmatlan a szolgálatra! Az önmagáról ekkor alkotott képet Pál apostol szavaival fejezhetjük ki: *»Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadíthat meg engem a halálnak e testéből?«*

Az Ésaiásnak adott látomás Isten utolsó napokban élő népének állapotát ábrázolja. Nekik is megadott, hogy hit által szemléljék a szentélyben folyó tevékenységet: *»Megnyílt a mennyben az Isten temploma, és a templomban láthatóvá vált a bizonyágtétel ládája.«* Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe, s látják, mit tesz Krisztus, ráébrednek, hogy ők is tisztátalan ajkú nép: gyakran szólnak hiábavalóságot, s képességeik, tulajdonságaik nem szentelődtek meg, nem az Úr dicsőségére használják talentumaikat. Van okuk a kétségbeesésre, amikor látják az ellentétet gyengeségük, méltatlan voltuk, s Krisztus dicső jellemének tisztasága, szépsége között. De ha Ésaiáshoz hasonlóan elfogadják ezt a figyelmeztetést, amelynek Isten terve szerint a szívükre kell hatnia, s megalázzák magukat Isten előtt, akkor van remény számukra. Az ígéret íve a királyi szék felett feszül, s az Ésaiásért elvégzett lelki munkát értük is elvégzi az Úr. Isten meghallgatja a megtört szívből fakadó könyörgést.

Aki Isten gyermekének vallja magát, a menny fényénél tartson önvizsgálatot, vizsgálja meg tisztátalan ajkát! A szavak az érintkezés eszközei. Használjuk Isten dicsőítésére és

magasztalására, mert Ő erre teremtette ajkunkat! Amikor Jézus szeretetéről elmélkedünk, szívünkben szólnak a dicsőítés és hálaadás szavai. Amikor szemünk hit által a szentélybe tekint, és megértjük az ott zajló események valóságát, fontosságát és szentségét, akkor irtózni, undorodni fogunk minden önző megnyilatkozástól. S élő, tevékeny hit által belátjuk, hogy az emberiség bármi erénye csakis Jézus Krisztusban, a világ Megváltójában létezik.

A Jel. 4:8-ban olvasható dicsérő szózat pontosan megegyezik az Ésaiás könyvében megörökített dicsőítéssel. Isten jellemének szent voltát hirdeti minden élőlény. Nem valamiféle egyhangú, lélektelenül ismétlődő kultusz vagy liturgia ez, hanem természetesen, folytonosan és ellenállhatatlanul áradó, örömteljes vallomás, amely mély belső bizonyosságból fakad. Mind nagyobb meggyőződéssel vallják, hogy *»Szent, szent, szent az Isten«*, azaz minden dolgában igaz, a bűnnel és a bűnökkel szembeni eljárásában is. Ha még a mennyei lényeknek is hála van okuk a megváltás művéért, akkor mennyivel inkább az ígében említett *»huszonnégy vénnek«*, a megváltott emberek képviselőinek, akik nem egyszerűen csak leborulnak a királyi székben ülő előtt, hanem *»leesnek székeikről«*, azaz egészen mély megindultsággal állnak fel és leborulnak arca Isten előtt. Abban a mozzanatban is kimondhatatlan hála jut kifejezésre, hogy koronáikat a királyi szék elé teszik. E beszédes cselekedet jelentése világos: semmi érdemet nem tulajdonítanak maguknak. Dicsőítő szózatukban megjelenik a kulcsszó: *»Méltó, méltó az Isten...«* Nem félelemből, avagy a Tőle való függés miatt tisztelik tehát Istent, hanem a többi mennyei lényhez hasonlóan annak a személyes meggyőződésnek az alapján, hogy erkölcsi jelleme folytán egyedül Őt találják méltónak a legmagasabb hely betöltésére a világmindenségben. Indoklásuk egyértelmű: *»Te teremtettél mindent, a Te akaratod által voltak, és a Te akaratod által teremtettek.«* Egyedül Isten akaratából vagyunk mi, emberek – s az egész világmindenség. Szeretetének akarása és hatalmának

munkája nélkül nem léteznénk... Milyen igazságtalan az ember, hogy elzárkózik ennek az igazságnak a tudomásulvételétől! Milyen igazságtalan, hogy megtagadja Teremtőtől és Fenntartójától az Őt megillető tiszteletet, szeretetet és engedelmisséget...

A Jelenések könyve 5. fejezetében pedig azt látjuk, hogy miután az emberiség képviselői, a „megváltottak zsengei” megértették, milyen áldozatot hozott értük a menny, hálaadjuk önkéntelen kifejezéseként leborultak a Bárány előtt. Most már nemcsak a teremtés, de az isteni áldozathozatal is hódolatteljes magatartást vált ki belőlük. Mély vágy, belső kényszer ösztönzi a megváltottakat Isten iránti hálaadjuk, dicsőítésük kifejezésére. Az Istent féltő és szerető ember sokszor már e földön is ellenállhatatlan vágyat érez, hogy énekekkel – mégpedig belső érzelmeinek minél jobban megfelelő, szép és tökéletes énekekkel – fejezze ki szíve hálaadját, szeretetét és hódoló tiszteletét Isten iránt.

Jobban kell magasztalnunk Istent az *»Ő kegyelméért és az emberek fiairól való csodadolgaiért«* (Zsolt. 107:8). Imádságaink nem merülhetnek ki teljesen a kérni-kapni gyakorlatában. Ne mindig csak jelenlegi szükségleteinkre gondoljunk, hanem a jótéteményekre is, amelyeket elnyertünk... A mi Istenünk gyengéd és kegyelmes Atya. Nem szabad úgy tekintenünk szolgálatára, mint valami szívet búsító, lehangoló feladatra. Öröm legyen számunkra, hogy imádkozhatunk az Urat és részt vehetünk munkájában... Ő a mi legjobb barátunk, velünk akar időzni, amikor imádjuk Őt, hogy megáldjon és megvigasztaljon minket, s betöltse szívünket örömmel és szeretettel. Az Úr azt kívánja, hogy gyermekei felviduljanak szolgálatában, több örömet találva abban, mint nehézséget. Azt akarja, hogy azok, akik összejönnek, tiszteljék őt, értékes gondolatokat vigyenek magukkal szeretetről és gondviseléséről, hogy napi elfoglaltságaik közepette ezek bátorítsák őket...

A kereszt köré kell gyülekeznünk. Krisztus, a megfeszített legyen szemlélődésünk, beszélgeté-

sünk és legörömteljesebb érzelmeink tárgya. Tartsuk emlékezetünkben mindazokat az áldásokat, amelyeket Tőle nyertünk. Ha meggondoljuk nagy szeretetét, akkor készséggé válunk arra, hogy az Ő értünk keresztre szegezett kezére bízunk mindent.

Lelkünk közelebb juthat a mennyhez a szívbeli dicséret szárnyán. A mennyei udvarokban énekel és zenével tisztelik az Urat. Amikor kifejezzük hálánkat, a mi tiszteletünk is hasonlítani kezd a mennyei seregek tiszteletéhez...» (Krisztushoz vezető lépések, 88–90. o.)

„Salamon láthatóan szerette Istent. Mélységesen tisztelte a mennyei dolgokat. Önmagában nem bízott, és a világmindenség végtelen Teremtőjét magasztalta. Mindezek a követésre méltó jellemvonások megmutatkoztak a templom befejezésével kapcsolatos istentiszteletek során, amikor alázatosan térdelve elmondta felajánló imáját. Krisztus követőinek ma is vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és az istenfélelem lelkületét. A Szentírás megtanítja az embert arra, hogyan közeledjék Alkotójához – alázatosan és áhítattal, a mennyei Közbenjáróba vetett hittel.

Kiváltságunk, hogy Isten előtt leborulva – mind közös istentiszteleten, mind pedig csendes szobánkban – felküldjük könyörgésünket Hozzá. Jézus, a mi példaképünk, »térdre esvén imádkozott« (Lk. 22:41). Tanítványairól olvashatjuk, hogy ők is térdre esve imádkoztak (Ap. cs. 9:40). Pál azt mondja: »Meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt.« (Ef. 3:14) Ezsdrás is térdre esve vallotta meg Isten előtt Izrael vétkét (Ezsd. 9:5), Dániel napjában háromszor térdeire esett, könyörgött és dicséretet tett az ő Istene előtt (Dn. 6:10).

Isten iránti őszinte tiszteletre végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata készítt. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, ami tiszteletre

készítt. »Szent és rettenetes az Ő neve!« – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét!

Jó volna, ha idősek és fiatalok elgondolkodnának azokon a szentírási kijelentéseken, amelyek elmondják, hogyan kell becsülnünk Isten jelenlétének elkülönített helyét. »*Oldd le a te saruidat lábaidról – parancsolta Mózesnek az égő csipkebokorból –, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.*« (II. Móz. 3:5) Jákob, miután látomásban látta az angyalt, felkiáltott: »*Az Úr van e helyen, és én nem tudtam... Nem egyéb ez, hanem az Istennek háza, és az égnek kapuja.*« (I. Móz. 28:16–17)

Amikor Isten országának életadó elveit szem elől tévesztik, akkor megsokasítják, eltúlozzák a formáságokat. Ahol a jellemépítés háttérbe szorul, ahol a lélek szépsége hiányzik s a kegyesség egyszerűsége ellenszenves, ott a hivalkodás szeretete és a fennhéjzás fényűző építményeket, pompás díszítményeket és hatást keltő szertartásokat kíván. Mindez azonban nem dicsóítja meg Istent. Egyházát nem külsőségeiért értékeli, hanem azért az őszinte kegyességért, amely megkülönbözteti a világtól. Tagjait a Krisztus ismeretében való növekedésük, lelki fejlődésük szerint értékeli. A szeretet és jóság alapelveinek megvalósítását várja el tőlük. Lehet egy hívő közösség a legszegényebb az országban, nélkülözheti a pompa minden varázsát, de ha tagjai Krisztus jellemét tükröző alapelvek szerint élnek, angyalok is részt vesznek istentiszteletükön. A dicsóítás és köszönet kedves áldozatként száll fel Istenhez a hálás szívekből.

Veszélyes időket élünk. A h. n. adventisták azt vallják, hogy ők az isteni parancsolatokat megtartó népe az Úrnak, de közben kezdik elveszíteni hívő lelkületüket. Az Isten iránti tiszteletteljes lelkület arra tanítja az embert, hogy nem saját magába, hanem Közbenjárójába vetett hit által, szent és istenfélő módon közelítsen Alkotójához. Így maradhat az ember minden körülmények között Isten közelségében... Az ir-

galom zsámolyánál esedező embernek térdet kell hajtania Isten előtt. Amint naponta irgalmat nyer az Úrtól, mindenkor hálát kell táplálnia szívében, amelynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicséző és hálaadó szavakban. Angyalok őrizték útját egész életében, és sok fel sem ismert csapdából szabadították meg. Minden imájakor meg kell látnia Isten érte végzett szolgálatát, hiszen olyan valaki óvta és őrizte, aki nem alszik és nem szunnyad el.

Naponkénti szükségleteitekben és gyámoltalanságokban biztatók magatokat Istenre! Legyetek alázatosak, éberek és imádságos lelkületűek! Szálljon fel ajkatokról hálaadás és dicséret az őszintén szeretett Isten iránt!

Dicsérjék a Magasságos Istent az igazak gyülekezetében!...

Valódi ismeretet kell szereznünk arról, hogyan jöjjünk tiszteletteljes, istenfélő és a hívő szeretet lelkületével Istenhez. Az emberek egyre kisebb tiszteletet tanúsítanak Alkotójuk nagysága és fensége iránt. Isten azonban megszólít bennünket az utolsó napokban. Amikor hallhatóvá lesz az a halk és szelíd hang, amely a sziklákat helyükről kimozdító szélvihar nyomában jár, mindenki takarja el orcáját, mert Isten igen közel jár. Rejtsétek el magatokat Jézus Krisztusban, mert Ő a ti rejtékhelyetek. Saját, átszegett kezével rejti el a sziklahasadékot, amíg az alázatos kereső leborulva hallgatja, mit mond szolgájának az Úr.» (84/b kézirat, 1897)

FELHÍVÁS

Imádjuk, dicsérjük Istent a zsoltárírók tanácsai szerint:

„*Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Ezt mondják az Úr megváltottai, akiket megváltott a szorongató kezéből. Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden csodatételét. Dicsőítsétek az Ő szent nevét; örvendezzen azoknak a szívük, akik keresik az Urat. Hogy megelégti a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket betölti jóval.*» (Zsolt. 107:1–2; 105:2–3; 107:9)

Hol imádjuk Istent?

Imahetünk központi gondolata: Isten tisztelete és imádása. Tegnap azaz foglalkoztunk: hogyan imádjuk, hogyan tiszteljük Istent. Ma az igaz istentisztelet helyéről szóló igei tanítást gondoljuk át.

Sajnos ránk is hatással van a kereszténységben általánosan elterjedt vélekedés: Isten tisztelete, imádata konkrét helyhez vagy egyházi szervezethez kötött. Ez a gondolkodás Jézus korában is jellemző volt Isten népére.

„A zsidó vezetők azt tudatosították a népben, hogy Jeruzsálemben kell megtanulniuk Istent imádni. A húsvét hetében hatalmas tömegek gyűltek össze Palesztina minden részéből, s a távoli földekről is... A híveket arra tanították, hogy ha nem hoznak áldozatot, Isten áldása nem nyugszik meg gyermekeiken, földjeiken.” (Jézus élete, 121–122. o.)

Ebből az általános gondolkodásból fakadtak a samáriai asszony Jézushoz intézett szavai is. „A mi Atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.” (Jn. 4:20)

A samáriai asszony számára tisztázatlan kérdés volt, hol kell Istent tisztelni, imádni. Hol van az igaz egyház? Jézus nem tért ki e kérdés elől. Egyértelmű válasza számunkra is eligazítást ad: „Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljő az óra, és az most vagy, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát; mert az Atya ilyeneket keres az Ő imádoíul. Az Isten lélek, és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn. 4:21–24)

„Itt Jézus ugyanazt az igazságot

jelentette ki, amelyet Nikodémusnak is kinyilatkoztatott, amikor ezt mondta: »Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.« (Jn. 3:3) Nem azáltal kerül az ember közösségbe Istennel, hogy egy szent hegyet vagy szent templomot keres. A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmisséggel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Szentlélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádoikat keresi. Arra vár, hogy fiaivá és leányaivá fogadhassa őket.” (Jézus élete, 148. o.)

Átgondolva a fenti bizonyoságtételt, megérthetjük, hogy az igaz imádat és istentisztelet helyét Isten jelenléte határozza meg. Sínai pusztában Mózes felfigyelt egy lángoló csipkebokorra, amely nem égett el. Hozzá közelítve hallotta az égi hangot: „Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld.” (II. Móz. 3:5)

Mi tette a helyet szent földdé? Isten jelenléte. Ott lehet és ott kell Istent tisztelni, imádni, ahol megjelenik. Nem a falak határozzák meg imádatának helyét, hanem az Ő jelenléte. „Még a legélesebb értelmet is zavarba hozza, hogy megmagyarázza az égő csipkebokor isteni jelenségét. Nem volt ez álom, sem látomás, hanem élő valóság, amelyet Mózes a szemével látott. Isten hangját hallotta, amint őt szólította a bokorból, és eltakarta arcát, mert megértette, hogy Isten jelenlétében áll... A

menny nagyon közel jött hozzá, amint mély tisztelettel hallgatta a hangot.” (A Te igéd igazság, Biblia-kommentár 7/a, 14. o.)

Hol van az a hely, ahol Isten megjelenik, ahol Őt imádni és tisztelni lehet? „Mert ahol ketten vagy hármán egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok én is” – hangzik Jézus kijelentése (Mt. 18:20). Olyan helynek kell lennie, ahol eltűnnek a zavaró körülmények, amelyek Isten és ember kapcsolatát megszakíthatják.

„Amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatót, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fenn állva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek.” (Mt. 6:5) „A farizeusok mindig meghatározott időben imádkoztak. Gyakran előfordult, hogy épp az utcán vagy a piacon nyüzsgő embertömeg között voltak, vagy bárhol másutt, ilyenkor megálltak és fennhangon elmondták betanult imáikat. Az ilyen, önmagasztalást célzó istentiszteletet az Úr elítélte. Azonban nem vetette meg a nyilvános imát, hiszen tanítványaival együtt Ő is imádkozott nagy tömeg jelenlétében. De azt tanította, hogy a személyes imát ne a nyilvánosság előtt mondjuk el. Szavaink csendes áhítatban, egyedül az imákat meghallgató menyeyi Atyánk színe elé juszanak, hogy senki más ne hallja meg kéréseinket. Gyakran rászorulunk, hogy ha a hely mégoly szerény is, egyedül legyünk Istennel. A rejtett helyen, ahol egyedül vagyunk, legtitkosabb vágyainkat is elmondhatjuk a végtelenül irgalmas Isten előtt. Amikor a magányban lelkünk elcsendesedik az Úr előtt, szívünk-höz is szól majd hangja, amely mindenkor felel az emberi fájdalom és nyomorúság kiáltására.” (Gondolatok a Hegyi beszédről, 85. o.)

Jézus, aki Isten tisztelésében is példánk, mindennap a szabad természetbe vonult ki imádkozni. A Getsemáne-kertben nem volt körülötte tömeg. A természet templomában egyedül volt az Atya társaságában, s itt felüdült. Szívleljük meg a következő tanácsot:

„Csendben és egyedülletben öntsd ki szívedet, imád csak Istenhez jusson el. Egyetlen kíváncsi fül se hallja meg kéréseidet. A csendes

magányban mentes a lélek az összes külső befolyástól, elsősorban az igazságtól. Nyugodtan, de buzgón szálljon fel imád Istenhez.” (*Krisztus-hoz vezető lépések*, 69. o.)

Azonban Isten mindig gondoskodott olyan helyről is, ahová követei összegyűlnek imáadására és tisztelésére. Az Ószövetségben maga az Úr adott parancsot a szent hajlék építésére: „*És készítetek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.*” (II. Móz. 25:8)

Istennel mindig volt és van népe. Ők adják át az üdvösség ismeretét az embereknek, s példát adnak Isten tiszteletét illetően is. De hol található ez a nép? Melyik közösség ma Isten egyháza? – teszik fel sokan a kérdést.

„Istennel van egyháza. Ez nem egy nagy székesegyház, sem nem különböző felekezetek. Az a nép az, amely szereti Istent és megtartja parancsolatait. Ahol Krisztus jelen van – ha csak néhány alázatos hívő között is –, ott van Krisztus egyháza. Csakis a magasságos, szent és örökkévalóságban lakozó Isten jelenléte alkotja az egyházat.” (*Uprway books*, 315. o.)

A végidőben Isten egyháza Jel. 10. próféciája teljesedéseként jött létre. A Dn. 8:14-ben megjelent 2300 éves próféciái időszak lejártá közeledtével Isten indította el a végidő adventmozgalmát. „Az apostolok napjai óta támadt vallási mozgalmak közül egy sem volt annyira mentes az emberi tökéletlenségektől és Sátán csalásaitól, mint az a mozgalom, amely 1844 őszén

indult. A mozgalomnak azok a résztvevői, akik szilárdan megmaradtak az igazság alapzatán, még most, majdnem fél évszázad múltán is érzik annak az áldott munkának a megszentelő befolyását, és bizonyosságot tesznek isteni eredetéről.” (*A nagy küzdelem*, Beteljesedett próféciák c. fejezet)

„A mozgalom azt eredményezte, hogy az emberek mindenütt alapos önvizsgálatot tartottak, és mélyen megalázták lelküket a menny Istene előtt III. Móz. 23:27–32-nek megfelelően.” (*Advent Shield and Review I*, 271. o.)

A 2300 esztendő 1844-es lejártának felismerése és ennek alapján Krisztus dicsőséges megjelenésének várása határtalan örömet jelentett számukra. „Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szemben állnak Megváltójukkal, olyan ünnepélyes boldogságot éreztek, amelyet nem lehet szavakkal kifejezni... Szívük szorosan összefonódott, és sokat imádkoztak egymással és egymásért... Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék. És ha lelkükre felhő borult, nem nyugodtak addig, amíg az el nem vonult. Amikor Isten kegyelmes bocsánatáról megbizonyosodtak, vágyakoztak arra, hogy megláthassák azt, akit lelkük szeret.” (*A nagy küzdelem*, Beteljesedett próféciák c. fejezet)

Bárcsak ez a reménység járná át szívünket újból! Szívünk szorosan összefonódna egymással és egymásért.

„Akik valóban keresik a közössé-

get Istennel, azokat mindig ott látjuk az ima-összejöveteleken is, mert hűségesen végzik kötelességüket, és komolyan vágyakoznak arra, hogy mindabban az áldásban részesüljenek, amit csak elnyerhetnek. Ezért felhasználnak minden kínálkozó alkalmat, jelen vannak mindenütt, ahol magukba fogadhatják a mennyből származó világosság sugarait.” (*Krisztus-hoz vezető lépések*, 85. o.)

FELHÍVÁS

Valóítsuk meg saját és közösségi életünkben, hogy mindig megtaláljuk az igaz istentisztelet és imádat helyét!

A rohanásban, zaklatott körülmények között is szánjunk rá időt, és keressünk olyan helyet, ahol csendet biztosíthatunk az Istennel való találkozáshoz. Ha szükséges, változtassunk megszokott életmódunkon. Vegyünk részt azokon az alkalmakon, amikor közösen is dicsőíthetjük Istent.

Bárcsak személyes tapasztalat és vágyakozás lenne az alábbi zsoltár-részlet: „*Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kíváncsok, sőt emésztődik lelkem az Úr tornácai után, szívem és testem ujjonganak az élő Isten felé. Boldogok, akik lakoznak a Te házában, dicsérhetnek Téged szüntelen!... Mert jobb egy nap a Te tornácaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysem lakni a gonoszak sátorában!*” (Zsolt. 84:2–3, 5, 11)

December 4., szerda

Az Istent tisztelő gyülekezet

A Biblia az élet minden területén meggondolásra, megfontolt cselekvésre tanít bennünket. Isten azért ajándékozott meg a gondolkodás és döntés képességével, hogy ne lélektelen gépekként cselekedjünk akara-

tát, hanem minden tettünk indítéka az iránta érzett értelmes szeretet legyen. Különösen fontos ez az istentisztelettel kapcsolatban, hiszen a gyakran ismétlődő vallásos cselekmények nagyon könnyen formaivá, üressé válhatnak. Csak akkor kerülhetjük el a gyülekezeti alkalmak ki-

üresedését – vagy tehetjük tartalmassá a kiüresedett alkalmainkat –, ha azok lelki alapjai a helyükön vannak, helyükre kerülnek. Ezért kell mindenekelőtt feltennünk a kérdést:

MIN ALAPUL AZ IGAZI ISTENTISZTELET?

„Az Úr igaz Isten, élő Isten Ő, és örökkévaló király” (Jer. 10:10)

Isten élő Isten, szemben az ember

által alkotott úgynevezett istenekkel, bálványokkal (Jer. 10:1–16). Ha pedig komolyan vesszük, hogy Isten él, mindenütt jelen van, minden gondolatunkat jól érti, akkor lehetetlennek tűnik, hogy megszokásból vegyünk részt az istentiszteleten, végezve bizonyos „szertartásokat”, miközben gondolataink és érzelmeink messze járnak, és lehetetlennek tűnik az is, hogy ugyanazokkal a szavakkal, szófordulatokkal imádkozzunk alkalomról alkalomra. Mi is lenne azzal a barátsággal, amelyben az egyik fél nem figyel arra, hogy mit mond a másik, vagy ha a beszélgetések során az egyik unos-untalan ugyanazokat a mondatokat ismételné?

Isten az Igében többször, többféle módon kifejezte, hogy élő jelenlétével akar megajándékozni bennünket. Gondoljunk arra, mit akart nyilvánvalóvá tenni a pusztában vándorló zsidó nép számára azzal, hogy a szent sátor eredetileg a tábor közepén kellett felállítani! *„Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.”* (II. Móz. 25:8) Az eljövendő Messiás neve pedig Immánuél, amelynek jelentése: *Vélünk az Isten.* Jézus, amikor az imádságra tanított, ezt mondta: *„...imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, válaszol néked nyilván.”* (Mt. 6:6) Mielőtt eltávozott a Földről, Megváltónk a következő ígéretet tette: *„Íme én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.”* (Mt. 28:20)

Mózes hitéről a következőt olvashatjuk a Zsidókhöz írt levélben: *„Erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant.”* (Zsid. 11:27) „Mózes jellemének ez a leírása nem egyszerűen ellenállást jelent a gonoszsal szemben, hanem a helyes mellett való szívós kitartást. Mózes mindig maga mellett tudta az Urat, s az Úr mindig jobb keze felől állt, hogy segítsen neki. Mélyen átérezte Isten jelenlétét. Nemcsak akkor látta Jézust, ha áttekintett az évszázadokon, amikor majd testté lesz, hanem különleges módon látta Őt, amint Izraelt kísérte minden útján. Isten valóság volt számára, gondolataiból soha el nem távozott. Visszavágás nélkül viselte el Krisztusért

a sértést, félreértést, nyugodtan nézett szembe a veszéllyel. Úgy hitt Istenben, mint akire rászorul. Isten jelenléte segítség volt neki. Beleszótta életébe a hitet, hogy Isten törődik vele. Hitte, hogy Isten igazgatja életét, Istent látta és ismerte fel életének minden részletében. Tudta, hogy annak mindent látó szeme előtt él, aki ismeri az indítékokat, és megítéli, próbára teszi a szívet. Istentől várta és bízott is benne, hogy erőt ad, hogy romlatlanul jusson át minden kísértésen. Isten jelenléte elég volt ahhoz, hogy átsegítse a legnehezebb helyzeteken, amelyekbe ember valaha is kerülhet. Mózes nem csupán gondolatban időzött Istennel, de látta is Őt. Isten meg nem szűnő látomás volt előtte. Sohasem veszítette szem elől az arcát. Megváltójának ismerte fel Jézust, és hitte, hogy neki tulajdonítják majd Isten fiának érdemeit. Mózes hite nem sötétben tapogatózás, hanem valóság volt. Ilyen hitre van nekünk is szükségünk, hitre, amely kiállja a próbát.” (Bizonyágtételek V, 471–472. o.)

Az istentisztelet alapja tehát mindenekelőtt az, ha Isten mint élő Isten van jelen életünkben, hasonlóan ahhoz, ahogyan Mózes életében jelen volt Krisztus, vagy ahogyan Krisztus életében folyamatosan jelen volt az Atya (Jn. 5:19; 16:32).

Ez a jelenlét a Szentlélek jelenléte által valósulhat meg, amint arról Jézus a samáriai asszonynak szólt: *„De eljő az óra, és az most van, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres imádóiu. Az Isten Lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.”* (Jn. 4:23–24) A Jézus életéről című könyvben a következőt olvassuk e szakasszal kapcsolatban: *„Nem azáltal kerül az ember közösségbe Istennel, hogy egy szent hegyet vagy szent templomot keres. A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes pa-*

rancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Szentlélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy fiaivá és leányaivá fogadhasssa őket.” (148. o.)

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt. 95:6)

Az istentisztelet alapja annak elismerése, hogy Isten teremtett bennünket a szavával, bölcsessége által. Ebből következik, hogy mi nem önmagunkban létezzünk, hanem teljes mértékben Tőle függünk. Ahogyan a zsoltairos megfogalmazta: *„Életem ideje kezében van...”* (Zsolt. 31:16) Ennek felismeréséből fakad az, hogy egy ember minden lehetőségére, képességére úgy tekint, mint ami nem a saját érdeme, hanem Isten ajándéka. *„Mid van ugyanis, amit ne kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?”* (I. Kor. 4:7) Ezt a tényt még saját munkájára nézve is elismeri, minden eredményesen elvégzett munkájáért Istennek ad hálát, Őt dicsőíti az így megszerzett anyagi javakért és javakkal is, hiszen *„Ő az, aki erőt ad... a gazdagság megszerzésére”* (V. Móz. 8:18).

Amikor János apostol bepillantott a mennyben élők istentiszteletébe, azt látta, hogy elismerik Isten uralmát, dicsőítik Őt mint teremtőjüket: *„A négy élőlény – amelyek közül mindeniknek hat-hat szárnya volt, köröskörül és belül teljes volt szemekkel – nem szűnt meg nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő. Amikor pedig az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adtak annak, aki a királyi székekben ült, annak, aki örökkön-örökké él, leesett a huszonnégy vén az előtt, aki a királyi székekben ült, és imádta azt, aki örökkön-örökké él, és koronáikat*

a királyi szék elé tették, s ezt mondták: Méltó vagy, Uram, hogy vegyél dicsőséget és tisztességet és erőt, mert Te teremtettél mindent, és a Te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel. 4:9–11) Nyilvánvaló, hogy Isten szentségének dicsőítése nem valami monoton, értelem nélküli tevékenység e mennyei lények részéről, hanem Isten megismeréséből fakad.

Azonban ezzel éles ellentétben van az emberiség általános álláspontja, ahogyan erre Pál apostol a római gyülekezetnek írt levelében rámutat: „Bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették Őt, sem néki hálaikat nem adták... Az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték... és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett.” (Rm. 1:21, 23, 25) Nem mindegy, hogyan dicsőítjük Istent: úgy, mint akik elismerjük egyetlen teremtő Istenként, akinek joga és hatalma van irányítani az életünket, vagy pedig dicsőítjük ugyan, de anélkül, hogy az életünk feletti uralmát a gyakorlatban elismerjünk. Ahogyan a Bibliával kapcsolatban elmondhatjuk, hogy „más dolog... úgy kezelni, mint egy jó erkölcsi tanítást tartalmazó könyvet, s annyira figyelni rá, amennyire ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világban elfoglalt helyünkkel, és ismét más a maga valódiságában tekinteni: az élő Isten Igéjének, amelyben van a mi életünk. Az az élet, amelynek át kell formálnia cselekedeteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten Igéjét kevesebbnek tartjuk ennél, akkor elvetjük.” (Előtte az élet, 258. o.)

Istennel kapcsolatban is elmondhatjuk: más dolog úgy közeledni hozzá, hogy hallgatunk rá, engedelmeskedünk neki, ha nekünk jólesik, és megint más a teremtőnként tisztelni, feltétel nélkül követni Őt, és engedelmeskedni neki.

„Akik elfogadják azt az egy elvet, hogy az Istennek végzett szolgálatot és az Ő tiszteletét mindenk fölé helyezik, azok aggodalmi szertefoszlanak, sima út tárul eléjük... Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat. Nem vetik alá magukat teljesen, mert visszarettennek az ilyen mérvű alá-

rendelés következményeitől. Pedig ha ezt nem teszik meg, nem találhatnak békességet.” (Jézus élete, 273. o.)

„Aron vétettetek meg; dicsőítétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi” (I. Kor. 6:20)

Nekünk, bűnösöknek az előzőeken túl van még egy okunk arra, hogy kifejezzük Isten iránti hálaikat és szeretetünket. Ahhoz, hogy mi élhessünk, nemcsak arra volt szükség, hogy Isten megteremtse az embert, s nemcsak arra van szükség, hogy élő, gondviselő Istenként fenntartsa az életünket, hanem arra is, hogy Krisztusban megváltson minket. Jézus Krisztus bűneinket elfedező áldozata nélkül nem élhetnénk még ezt a földi életünket sem. Mindnyájunk kiváltsága tehát, hogy életünkkel dicsőítsük Őt, aki a maga életét nem kímélte értünk.

Az ószövetségi szentélyszolgálatot áthatalta az a gondolat, hogy mindent a helyettes áldozatnak köszönhet az ember. Nemcsak akkor kellett áldozatot bemutatni, amikor a bűnét szerette volna rendezni valaki, hanem mind a teljes odaszánást, mind pedig a hálát áldozatbemutatás mellett lehetett kifejezni. Isten ezzel jelképekben tanította, hogy Krisztus nélkül semmit nem tehetnénk. Amint ezt Péter apostol az Újszövetségben megfogalmazta: „Nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg az atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.” (I. Pt. 1:18–19)

Mi is lehetne más méltó válasz arra az isteni szeretetre, amely Krisztus áldozatában megnyilatkozott, mint az, hogy az ember odaszánja az egész életét Isten követésére?

Istentiszteletünk alapja tehát az élő, teremtő, megváltó Isten iránti hála és szeretet.

Mi következik mindezekből az istentiszteletre nézve?

1. Ha igazán a szívünkben él mindaz, amiről az előzőekben szó volt, akkor Isten tiszteletét nem fogjuk egy adott helyre és időre szűkíteni az életünkben, hanem az

egész életünket, minden dolgunkat és minden percünket áthatja Isten élő jelenléte, valamint az iránta érzett szeretetünk és hála. Minden cselekedetünkben ez fog megnyilatkozni. Amint az Ige több helyen is bemutatja: „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal. 5:24) „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarat.” (Rm. 12:1–2) „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol. 3:23) „Ha valaki Istent tisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a saját szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világon.” (Jak. 1:26–27)

Kifejezett öncsalás, ha nagyon kegyesen viselkedünk a gyülekezetben, s közben a mindennapi életünkben, az élet hétköznapi dolgaival kapcsolatos gondolkodásunkban, a beszédünkben, a családtagjaink iránti magatartásunkban nem nyilatkozik meg folyamatosan Isten szíveket meglágyító, szeretetre hangoló befolyása! „A hitvallás, a hetedik napot ünneplő adventisták hitvallása is, ha nem a szívből fakadó istenfélelemben gyökerezik, önmagában erőtlen a jóra. A vallásosság fényének kell előragyognia a gyülekezetből, különösen a lelkészekből. Nem csupán különleges alkalmakkor kell fellobognia, majd újra elhalványodnia, pislákolnia, mintha ki akarna hunyni. Az igazi hívők jelleméből szüntelenül Jézus Krisztus kiváltsága ragyog elő, s ékessége lesz Üdvözítőnk tanításának. Így bizonyosodik be az örömhír igazsága és ereje.” (Bizonyosságtételek V, 387. o.)

2. A fenti alapokból következik – immár a konkrét gyülekezeti istentiszteletre gondolva –, hogy a hí-

vők közül **senki nem passzív szemlélője az eseményeknek**, hanem aktív és tudatos résztvevője, átélője. Még akkor is, ha nem ő imádkozik, nem ő tesz bizonyosságot. Nemcsak az a kiváltságunk, hogy épüljünk mások tapasztalatai, felismerései által, hanem az is, hogy mi is erősítünk másokat, s így „*együtt felbuzduljunk... egymás hite által*” (Rm. 1:12).

„Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, amellyel bemutatjuk Őt a világnak. Meltányolnunk kell kegyelmét, amelyet a hajdani szent emberek által ismerettetett meg, de ennél is hatásosabb bizonyosságot tenni saját tapasztalatainkról. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinél más az élete, tapasztalataink is eltérőek. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl Hozzá. Az Ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában. Krisztus tanúbizonyoságaiként el kell mondanunk, amit mi magunk láttunk, hallottunk, éreztünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak az útnak, amelyen vezet minket. Elmondhatjuk, hogyan tettük próbára ígéretét, s hogyan találtuk igaznak. Bizonyosságot tehetünk, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyágtétel, amelyre Urunk hív, s melynek hiányában a világ elvész.” (*Jézus élete*, 287., 282. o.)

Nem csupán a bizonyágtevésünket kell áthatnia személyes tapasztalatainknak, hanem az éneklést és a hálaadást is. Más jelent valamit „leénekelni”, s más az, ha belső érintettséggel, odafigyelve, átélve az ének mondanivalóját énekelünk az Úrnak. (Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy az ének hangosabb vagy harsányabb.) Ha helyesen gyakoroljuk, akkor „a dicsőítő ének, az imádság, Krisztus képviselőinek szavai – mind Isten kijelölt eszközei arra, hogy felkészítsék népet a mennyei templom fenségesebb istentiszteletére, ahová semmi szentségtelen nem léphet be” (*Bizonyágtételek V*, 358. o.).

3. Mindez csak akkor fog megvalósulni, ha **különválasztjuk a szentet és a közönséget**.

Különválasztjuk azért, hogy felkészülünk az istentiszteleti alkalmakra, s nem pusztán megjelenünk ott. Különválasztjuk azért, hogy ünnepélyes, tiszta, méltó öltözetben veszünk részt az istentiszteleten. Különválasztjuk azért, hogy nem elegyedünk beszélgetésbe, hanem imádsággal várjuk az alkalom kezdetét. Különválasztjuk azért, hogy az istentisztelet alatt nem beszélgetünk, levelezünk egymással, nem hagyjuk bekapcsolva a mobiltelefonunkat, nem alszunk el. Különválasztjuk azért, hogy az Istentől kapott üzenetet – azt, ami az igéből a lelkünkhöz szólt – féltve őrizzük, ezért amikor véget ér az istentisztelet, nem mossuk ki szívünkben a sok beszéd által. Különválasztjuk azért, hogy gyermekeinket is felkészítjük, elmondjuk nekik, hogy „amikor Isten házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: Isten jelenlétében vagyunk, gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkék, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítgatók, gyűlölködők vagy álnok szívűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.” (*Bizonyágtételek V*, 361. o.)

Különválasztjuk azért, hogy szentnek tartjuk még a helyet is, ahol a hívők összegyűlnek Isten tiszteletére.

MIT VÁRJUNK AZ ISTENTISZTELETTŐL?

Az élő Isten jelenlététől áthatott gyülekezeti istentiszteletek egyik legfontosabb jellemzője, hogy az Ige a lelkiismeretig hatóan szól, személyes megszólító erővel. Bátorít, fedd, utat mutat. „*Lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük*

magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.” (II. Kor. 4:2)

Isten ígérete így hangzik: „*Mentetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.*” (II. Kor. 6:17–18)

FELHÍVÁS

Mennyire hatja át életünket Isten élő jelenlétének tudata? „Jelen segítség”-e számunkra a mindennapok harcaiban? Elfogadtuk-e az Istentől való teljes függőséget, vagy csak részben adtuk át életünk irányításának jogát az Úrnak? Szüntelenül látjuk-e azt, hogy Krisztus honnan szabadított meg bennünket? Megnyilatkozik-e a Megváltónk iránti hála tetteinkben és szavainkban? Az egyéni áhítat és a családi áhítat gyakorlata előkészít-e bennünket a közös istentiszteleti alkalmakra? Közös istentiszteleteink „szent gyülekezések” alkalmai-e, amelyeken különválasztjuk a közönségeset a szenttől? Mit tehetünk egyénileg, illetve közösen azért, hogy az Istennel való közösség akadálytalanná válhasson?

Családi istentisztelet

AZ OTTHON LELKI BEFOLYÁSA

„Családunk elnyerheti az üdvösséget, azonban hinnünk kell benne, tennünk kell érte Istenbe vetett állandó, maradandó hittel és bizalommal. Isten Igéjének figyelmeztetései a javunkat szolgálják. Az Ige növeli családunk és a körülöttünk élők boldogságát, finomítja érzésünket, megszenteli ítélőképességünket. Lelki békességet hoz, s végül örök életet. A szolgáló angyalok otthonunkban időznek, és örömmel viszik fel a mennybe lelki fejlődésünk hírét, s a feljegyzést végző angyal boldogan írja jelentését.

Krisztus lelke maradandó befolyást gyakorol otthoni életünkre. Amikor férfiak és nők megnyitják szívüket az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, akkor ezek az alapelvek úgy áradnak tovább, mint a folyóvizek a pusztában, amelyek mindent felüdítenek, megelevenítenek, felfrissítenek ott, ahol most minden terméketlen és ínség uralkodik...

Az otthoni vallásosságnak és gyermekeitek nevelésének elhanyagolása kiváltja Isten nemtetszését. Ha gyermekeitek a folyóban a hullámokkal küzdene és az elmerülés veszélye fenyegetné, milyen erőfeszítéseket tennétek, milyen buzgón imádkoznátok, hogy megmentsétek az életét! Most pedig, amikor gyermekeitek eltávolodtak Krisztustól és lelkük elvész, nem mentitek meg őket! Nyersek és udvariatlanok, s gyalázatot hoznak a hívő névre. Reménység és Isten nélkül élve elvesznek e világgal együtt, s ti gondatlanok és közömbösek vagytok...

Sátán minden erejével igyekszik elvonni az embereket Istentől, és el is éri célját, ha vallási életük elmerül az üzleti gondokban, nem szentelnek időt a Biblia tanulmányozására, a titkos imára, s reggel és este az

oltáron nem ég a dicséret és hálaadás áldozatának lángja. Milyen kevesen ismerik fel az őscsaló gonoszságát! Milyen sokan nem ismerik fel csalásait!” (*Bizonyságtételek IV.*, 424–426. o.)

REGGELI ÉS ESTI ISTENTISZTELET

„A szülők gyermekeikkel együtt, alázatos könyörgésben emeljétek fel szívüket Isten segítségéért minden reggel és este!

Szeretteitek kísértéseknek vannak kitéve. Minden nap veszélyek leselkednek fiatalokra és idősekre. Mindazok, akik türelmes, szeretetteljes és kiegyensúlyozott életet akarnak élni, imádkozzanak! Önző énünk felett csak akkor vívhatjuk ki a győzelmet, ha állandóan segítséget kérünk Istentől.

Most van itt az ideje, hogy minden otthon az imádság háza legyen! Mindenütt hitetlenség és kételkedés uralkodik, s a gonoszság megnövekedett. A romlottság beözönlik a lélekbe, és az Isten elleni lázadás tönkreteszi az emberek életét. Miután az ember a bűn rabszolgaságába süllyed, erkölcsi erői Sátán önkényuralma alá kerülnek. Lelkünk a kísértés játékszerévé válik, azért ha egy hatalmas kar nem emel fel, ha Isten nem küzd a megmentésünkért, oda megyünk, ahová az őscsaló vezet bennünket.

E félelmetes korszakban mégis sok hitvalló keresztény nem tart családi istentiszteletet. Otthonukban nem tisztelik Istent. Nem tanítják meg a gyermekeiket sem, hogy szeressék és féljék az Urat. Sokan annyira eltávolodtak Istentől, hogy kárhóztatva érzik magukat, amikor közelednek Óhozzá. Nem képesek bizalommal járulni a »kegyelem királyi székéhez«, »tisztá kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül« (Zsid. 4:16; I. Tim. 2:8). Nem állnak élő összeköttetésben Istennel, ezért csak a kegyesség látszatával bírnak, annak ereje nélkül.

Az a nézet, hogy az ima nem lényeges, Sátán legsikeresebb csalása a lelkek megromlására. Az ima összeköti Istennel, a bölcsesség, erő, béke és boldogság forrásával. Jézus erős kiáltásokkal és könnyhullatással imádkozott Atyjához. Pál buzdítja a hívőket, hogy »szüntelen imádkozzanak«, »minden imádsággal, könyörgéssel és hálaadással tárják Isten elé« kívánságaikat (Fil. 4:6). Jakab apostol is így szól: »Imádkozzatok egymásért, mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése!« (Zsid. 5:7; I. Thessz. 5:17; Jak. 5:16)

Őszinte, komoly imájukkal a szülők alkossanak élő védősövényt gyermekeik körül! Imádkozzanak teljes hittel, hogy Isten lakozzon bennük, és a szent angyalok oltalmazzák meg őket és gyermekeiket Sátán hatalmától és kegyetlenségétől!

A reggeli és esti istentiszteleteknek minden családban legyen meg a meghatározott ideje! Helyes, ha a szülők gyermekeikkel együtt köszönik meg a mennyei Atyának, hogy megőrizte őket éjjel, és segítségét, vezetését, védő gondoskodását kéri arra a napra. Milyen szép is az, amikor eljön az este, s a szülők újból Isten elé járulnak gyermeikkel, és megköszönik az elmúlt nap áldásait.

Minden reggel szenteljétek oda magatokat és gyermekeiteket Istennek arra a napra! Ne számoljatok előre a hónapokkal és a napokkal, mert ezek nem a tieitek! Csak egy rövid napot kaptatok, ezért minden órájában úgy munkálkodjatok Mesteretekért, mintha ez volna utolsó napotok ezen a földön!

Tárjátok Isten elé minden terveiteket, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, amint gondviselése mutatja! Fogadjátok el az Ő terveit a tieitek helyett még akkor is, ha ez céljaitok feladását jelentené! Így életetek egyre jobban átalakul az isteni mintára, és »az Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban« (Fil. 4:7).

Az apa távollétében az anya vegesse az istentiszteletet. Válasszon ki a Szentírásból egy érdekes, köny-

nyen érthető részt! Az istentisztelet legyen rövid. Ha hosszú fejezetet olvasnak és hosszú imát mondanak, fárasztóvá teszik az istentiszteletet, amelynek végét a gyermekek alig várják. Istenre hoznak gyálázatot, ha az istentisztelet száraz és fárasztó, s olyan unalmas és érdektelen, hogy a gyermekek rettegnek tőle.

A szülők felelőssége, hogy az istentisztelet rendkívül érdekes legyen! Miért ne lehetne ez az idő a nap legkellemesebb, legörömtelibb része? Ha egy kicsit készültök rá, akkor érdekessé és áldásossá te-

hetitek. Időnként változtassatok az istentiszteleten. A gyermekek kérdezhetnek a felolvasott szövegekkel kapcsolatban, és néhány komoly, időszerű megjegyzést is tehetnek. Az ima legyen rövid és a tárgyhoz illő! Az imádkozó egyszerű, komoly szavakkal dicsőítse Istent jóságáért, és kérje segítségét. Amikor a körülmények megengedik, a gyerekek is olvassanak fel a Bibliából, és imádkozzanak.

Az örökkévalóságban válik majd nyilvánvalóvá, milyen áldást hoztak az ilyen istentiszteletek.” (Részletek a *Tanácsok a gyülekezeteknek* c. könyvből)

FELHÍVÁS

Határozzuk el, hogy hitéletünk fontos elemeként kívánunk örködni a családi istentiszteletek felett. Ajánljuk fel mindennap saját és gyermekeink életét Istennek, hogy tapasztalhassuk oltalmát és vezetését!

Határozzuk el, hogy a reggeli és esti istentiszteletet lehetőleg megszokott időben, rendszeresen tartjuk családjunkban!

Igyekezzünk, hogy gyermekeink számára érthetővé és érdekessé tegyük a családi áhítatok alkalmait!

December 6., péntek

Egység az istentiszteletben

Nagy kérdés ma világszerte az adventközösségekben az istentisztelet gyakorlatának egysége. Egyre inkább az a felfogás válik uralkodóvá, hogy minden nép és minden nemzetnek a saját kultúrájának megfelelően imádja Istent. Sokan azt vallják, hogy az egymástól különböző istentiszteleti stílusok mind elfogadhatóak: az is helyénvaló, ha valaki csendben, áhítatos, tiszteletteljes módon akarja imádni Istent, de az is, ha valaki hangos, ütemes zenével, tapssal akarja dicsérni. Mindenki legyen türelmes – divatos mai szóval élve: gyakoroljon toleranciát – az ő ízlésétől eltérő istentiszteleti forma iránt.

Kérdés tehát: lehetséges-e, hogy egység legyen az egyházban az istentiszteletről való gondolkodást, az istentisztelet formáját és stílusát illetően, vagy pedig csak abban az értelemben beszélhetünk egységről, ahogyan egy másik, szintén jellegzetesen mai jelmondat hangoztatja: „Egység a különbözőségben.” Ez a mondás nyilvánvalóan ellentmondást hordoz magában. A különbözőségek legfeljebb eltűrhetik egymást, egységet azonban semmiképpen sem al-

kothatnak a szó valódi értelme szerint.

Az istentisztelet helyes gyakorlását illetően egyedül a Szentírás adhat biztos útbaigazítást, amint minden más kérdésben is. Egy zsoltárigét idézünk, valamint Jézus alapvető kijelentését: „*Kegyelmed sokaságából házadba mehetek, leborulok szent templomodban a Te félelmedben.*” (Zsolt. 5:8) „*Az én házám imádság házának mondatik.*” (Mt. 21:13)

Mit jelent az, hogy az istentiszteleti hely „*Isten háza*”, avagy „*az én Atyámnak háza*”, ahogyan Jézus mondta? Választ ad ez az ige: „*Kérszítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.*” (II. Móz. 25:8) Isten háza: Isten jelenlétének helye. Más meghatározás szerint „*imádság háza*”. A valódi imádság ugyancsak azt jelenti, hogy Isten jelenlétében, az Ő színe előtt vagyunk: „*Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván*” – mondta Jézus (Mt. 6:6).

Szintén Jézus tanította: „*Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.*” (Jn. 4:24) Mit jelent Istent

igazságban imádni? Ki Ő? Kik vagyunk mi Őhöz képest? Mi az igaz magatartás részünkről Isten iránt, ezt figyelembe véve? Az ihletett zsoltárigék így válaszolnak e kérdésre: „*Leborulok szent templomodban a Te félelmedben.*” „*Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten.*” (Zsolt. 46:11) „*Jöjjetek, hajoljunk le, boruljunk le, essünk térdre a mi alkotónk előtt.*” (Zsolt. 95:6)

Egy másik ige így szól az istentisztelet helyes módjáról: „*Órizd meg lábadat, amikor Isten házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módjára áldozatot adni... Ne gyorsalkodjál a te száddal, a te elméd ne siessen szólni Isten előtt. Mert Isten mennyben van, te pedig a földön, ezért a te beszéded kevés legyen.*” (Préd. 5:1–2) Az igék ismeretében értjük meg Ellen G. White számos bizonyágtételét, amelyek szerint megengedhetetlen, hogy emberi módon, a saját „kívánságaink szerint” akarjuk imádni Istent, mintegy lehozva Őt a magunk szintjére. Ellenkezőleg, nekünk kell fölemelkednünk Őhöz, amint Dávid írja: „*Hozzád emelem, Uram, lelkemet.*” (Zsolt. 25:1)

Íme néhány alapelv az istentisztelet stílusát illetően: „Az evangélium szolgájának az a feladata, hogy az embereknek az ünnepélyes, szent igazságot közvetítse. Néhányan azt a szokást veszik fel, hogy előadásaihoz adomákat fűz-

nek, amelyek célja a szórakozás... A lelkész idegen tüzet használ akkor, ha előadásaihoz elbeszéléseket fűz... Amikor a Szent Igét forgatod, legyen magatartásod komoly, tiszteletteljes... Istent sérti, ha képviselői könnyelmű, tréfálkozó szavakat használnak. Ezzel lealacsonyítják magukat, s ártanak az igazság ügyének.

Hirdesd az Igét úgy, ahogyan Jézus Krisztus, az Isten Fia hirdette. A heves gesztikulációk csökkentik Isten Lelke megnyilvánulásának erejét. Kitérlik az emberek gondolataiból azokat az ünnepélyes benyomásokat, amelyeket a szent angyalok kívánsága szerint Isten Igéjének munkálnia kellene. Azoknak, akik az Úr munkáját végzik, kerülniük kell mindazt, ami feltűnős-ködésnek látszhat. Míg egyszerűen, alázatosan és illő méltósággal munkálkodnak, mellőzve mindazt, ami színpadias jellegű, munkájuk tartós és eredményes lesz.

Az értelmes férfiak és nők felismerik, hogy a színpadias dolgok nem állnak összhangban az előadott ünnepélyes üzenettel... Soha ne csökkentsd az igazság színvonalát azért, hogy híveket szerezz, hanem inkább törekedj fölemelni a bűnösöket és megrontottakat Isten törvényéhez... Ne engedjétek meg azoknak, akik részt vesznek ebben a munkában, hogy az ünnepélyes, szent üzenetet színpadias stílusban hirdessék! Semmit sem szabad művünkben alkalmazni, ami színpadias. Mindaz, ami a korszerű üzenet hirdetésével kapcsolatban áll, hordja magán Isten pecsétjét. Ne engedjétek meg semmiféle látványosságot, mert ez lerontja a műszentséget! A nekem adott világosság szerint ennek nem adhatunk helyet.

A színházihoz hasonló előadásoknak nincs helyük a ránk bízott ünnepélyes üzenetek hirdetése során. Az ellenség éberem figyel, és megragad minden alkalmat, hogy az igazságot lealacsonyítsa, méltatlan mutatványok bevezetésével... A tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet: nem feltűnést keltő istentisztelet." (Evangelizálás, Az üzenet és előadása; Evangelizáló istentisztelet; A legmagasabb rendű evangelizálás; Nyilvános sorozatok c. fejezetekből)

Profétikus jelleggel írt Ellen G. White 1900-ban arról, hogy „közvetlenül a próbaidő lejárta előtt” soraink között is megjelenik az igei alapelvekkel ellentétes istentiszteleti stílus:

„Mindenféle elképesztő dolgokkal állnak majd elő. Dobok, zene és tánc kíséretében fognak kiáltozni... A Szentlélek soha nem jelenik meg ilyen módon, ilyen zsvajban... Inkább soha ne lenne zene az istentiszteleten, mint hogy úgy alkalmazzuk a hangszereket, ahogyan azt januárban bemutatta nekem az Úr, a táborigyűléseink jövőjére vonatkozóan. A napjainkra szóló igazságnak semmi ilyenre nincs szüksége a lelkek megnyerése érdekében. A tébolyult zaj megbénítja a józan észet, és megakadályozza azt az áldást, amelyet az összejövetel helyes levezetése egyébként jelenthetne. Sátáni erők keverednek a lármával és a zűrzavarral, és ezt nevezzük a Szentlélek munkájának...”

A harmadik angyal üzenetének világosan kell hangoznia. Meg kell tisztítani az olcsó és szármalmas emberi elgondolások hajtásaitól, amelyeket a hazugság atyja tervezett, leplezve magát, mint az elbűvölő kígyó, akit Sátán eszközként használt ősszüleink megtévesztésére. Így igyekszik Sátán beszennyezni azt a munkát, amelyet Isten tisztán szeretne folytatni... Sátán ténykedik a zenei hangzavar közben, pedig a megfelelő zene Isten dicséretét és dicsőségét szolgálhatná – de a gonosz kígyóméreghez hasonlóvá teszi hatását... Sátán átokká fogja tenni a zenét annak alkalmazási módja által." (Szemelvények II., 35–37. o.)

Miben erősödjünk meg tehát ezen az imahéten? Gondoljuk át, hogy mit jelent istenfélelemben imádni Istent!

Milyen legyen először is a lelkületünk? Tudatosítsuk – már az istentiszteletre való elindulás előtt otthon, magunkban és gyermekeinkben –, hogy a szent Isten elé járulunk. Erre pedig gondolnunk, lélekben készülnünk kell, amint a zsoltáríró mondja: „Jó reggel készülök Hozzád, és vigyázok... Nem lakhatik tenálad gonosz.” (Zsolt. 5:4–5) Egymással megbékélve, a sérelmeket egymással rendezve, test-

véreink és a gyülekezet iránt szeretetre, Isten iránt pedig hálára és tiszteletre hangolva lelkünket menjünk az istentiszteletre.

Milyen legyen az istentiszteleten a beszédünk, viselkedésünk? Milyen volt Isten gyermekeinek magatartása az ószövetség idején? A legszentebb tisztelettel igyekeztek az Úr elé. „Az Úr pedig mondta Mózesnek: Eredj el a néphez, és szenteld meg őket... Mossák ki az ő ruháikat, és legyenek készek harmadnapra... mert... leszáll az Úr az egész nép szemé láttára a Sínai-hegyre.” (II. Móz. 19:10–11) Az Úr ma is ezt várja gyermekeitől. „A hívők tisztelettel lépjenek be a gyülekezeti helyiségbe, és csendben foglalják el helyüket. Buzgó és igazi istenfélelem jellemezze az imádkozókat... Gondoljanak arra, hogy mennyei hírnökök tartózkodnak azon a helyen... A prédikátor ünnepélyes komolysággal lépjen Isten házába, csendes imában boruljon le a szószék előtt, és komolyan kérje Isten segítségét... Ünnepélyes komolyság nyugszik meg mindenkin, és Isten angyalai nagyon közel vannak. Minden istenfélő hívő, aki az összejövetelen jelen van, lehajtott fővel, csendes imában egyesüljön a prédikátorral, hogy az Úr megtisztelhesse jelenlétével a gyülekezetet, és erőt kölcsönözzön az emberi ajkáról hangzó igazságnak.” (Bizonyságtételek a gyülekezet részére, régi kiadás, Isten házában való magaviselet c. fejezet)

Milyen legyen a megjelenésünk? Szerény, illedelmes, de ünnepélyes. „A viselkedésben és ruházkozásban mutatkozó tiszteletlenség következtében Isten gyakran elfordul azoktól, akik az Ő imáadására gyűltek össze. Az öltözködésben megnyilvánuló hivalkodás csak növeli a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmé gyakran valamilyen ruhadabra irányul, s olyan gondolatok hatolnak szívéükbe, amelyek elvonják őket Istentől... Senki se szentégtelenítse meg Isten szentélyét feltűnő ruházkozással, mert Isten és az angyalok jelen vannak. Izrael Szentje így szól apostola által: »Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából, vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szívnek elrejtett

embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.» Ha egy gyülekezet megalakulásánál e tekintetben nem nyertek oktatást, akkor a prédikátor elhanyagolta kötelességét, és Istennek kell majd számot adnia azon befolyásokért, amelyeket uralkodni engedett. Ha a hívek nem nyernek helyes fogalmat az igazi istentiszteletre és tiszteletadásra vonatkozólag, akkor egyre jobban növekszik az a hajlam, hogy a szentet és örökévalót a közönséggel egy szintre helyezték, és így megsértik Istent.» (Bizonyágtételek a gyülekezet részére, régi kiadás, 209–210. o.)

Mennyire tudták már Izrael ősatyái is, hogy Istenhez csak az alázat magatartásával helyes közeledni az embernek, hogy visszas és tiszteletlen bármiféle kérdés az istentiszteleten az öltözetben vagy az ékszerrelés által. „Mondta Jákób az ő háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Hányjátok el az idegen isteneket, kik közöttetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat és változtassátok el öltözeteiteket... Átadták azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik náluk voltak, és füleikből a függőket, és elásta azokat Jákób a cserfa alatt, amely Sikem mellett volt.” (I. Móz. 35:2–4) „Mondta az Úr Mózesnek: Mondd meg az Izrael fiainak: Keménynek a nép vagy te... Azért most vedd le ékességeidet magadról, azután meglátom, mit cselekedjem veled. És lerakták magukról az Izrael fiai az ő ékességeiket, a Hóreb hegyétől fogva.” (II. Móz. 33:5–6)

Az is fontos, hogy tanuljunk meg alázattal, istenfélelemmel, szépen, illően énekelni. „Néhányan azt hiszik, hogy minél hangosabban énekelnek, annál szebb. Azonban a lárma nem zene. A szép ének olyan, mint a madarak dala, halk és dallamos... Nem hangos éneklésre van szükség, hanem tiszta hangokra, tökéletes kiejtésre, hangsúlyozásra. Mindenki szánjon időt arra, hogy művelje a hangját, s tiszta, lágy hangon dicsérhesse Istent, nem nyersen, élesen, fülsértően... Olyan énekeket és hozzájuk illő zenét válasszunk az istentisztelet részéül, amelyet az alkalom megkíván. Ne gyászénekeket, hanem derűs, de ünnepélyes dallamokat... Isten népe minél jobban megközelíti a tökéletes, harmonikus éneklést, annál jobban dicsőíti Őt... Isten csak azt a zenét fogadhatja el, amely megszentelt szívből fakad.” (Evangelizálás, Evangelizálás énekekkel c. fejezet)

A harsogó, magamutogató, érzékekre ható zenének és éneklésnek nem adhatunk helyet az istentiszteleten. A szombatnak az a rendeltetése, hogy örömnapp legyen. „Ha a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és gyönyörűsége napjának...” – olvassuk az Igében (Ésa. 58:13). Isten házában helye van a szent örömnepnek: „Örvendezzen Izrael az Ő teremtőjében, Sionnak fiai örvendjenek az ő királyukban!” (Zsolt. 149:2) Péter apostol ezt írja: „Akit noha nem láttatok, szerettek, akiben, noha most nem látjátok, de hisztek, kibeszélhetetlen és dicsőült

örömmel örvendeztek.” (I. Pt. 1:8) Azonban az a „kibeszélhetetlen és dicsőült öröm”, amelyről az apostol beszél, több és más, mint a csupán emberi érzésekből fakadó, többnyire még mesterkélt is felajzott, alázat nélküli, hivalkodó dicséretének-lés. Nem a megszengetetlen emberi természet ösztönös érzéseiből ered, hanem a „Lélek gyümölcse”, amely szeretetből fakad és békességgel jár együtt. („A Léleknek gyümölcse pedig szeretet, öröm, békesség...” – Gal. 5:22)

A Megváltónkkal való végső találkozásra készülünk. Alázzuk meg szívünket előtte, fogadjuk el minden tanácsát, távolítsunk el minden hiúságot, öntetszelgést az életünkéből!

FELHÍVÁS

Amikor az istentiszteletre megyünk, tudatosítsuk, hogy „Isten házába”, az „imádság házába” megyünk, a szent Isten elé készülünk.

A világnak szóló üzenetünk így kezdődik: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!” Tükrözze mindenekelőtt a mi istentiszteletünk az igazi istenfélelmet, és legyen minden dicsőség az Úré!

Szívbéli magatartásunk, öltözködésünk, éneklésünk, és minden, ami az istentiszteleteken történik, Isten tiszteletéhez méltó legyen.

December 7., szombat

Mit jelent a szent Isten elé járulni?

„Az Úr az Ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!”

(Habakuk 2:20)

képviselőinek szavai – mind Isten kijelölt eszközei arra, hogy felkészítsék népét a mennyei templom fenségesebb istentiszteletére, ahová semmi szentségtelen nem léphet be.

Az a szentség, amelyet régen a földi szent helynek tulajdonítottak, megtaníthatja a keresztényeket arra, hogyan tiszteljék a helyet, ahol Is-

ten találkozik népével. Nagy változás történt az istentiszteleti viselkedésben és szokásokban – de a rossz irányba. A becses és szent dolgok, amelyek Istennel összekötnek, gyors ütemben veszítik el a szívünkre és gondolkodásunkra tett hatásukat. A közönséges események színvonalára süllyednek, s eltűnik a tisztelet, amellyel Isten adta meg a szolgálat rendjét, felmagasztalva azt minden földi dolog fölé.

A család szent helye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbenső-

ségebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezet szent helye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét, lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik! Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőítse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy éles különbséget tehessen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, megerősítenek magukban minden gondolatot, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szent helyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztaiban, akár egy egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz a Seregek Urának szemében.

Amikor az istentiszteletre gyülekezők belépnek az imaházba, tegyék azt illendően, csendben elfoglalva helyüket. Ha kályha van a teremben, ne gyülekezzünk köréje tiszteletlen módon. Nem megengedett dolog a közönséges beszéd, suttogás, nevetgélés. Isten házában, akár a szolgálat előtt, akár utána, jellemezze buzgó, tevékeny áhítatoság a résztvevőket.

Ha néhány percig várunk kell, amíg az összejövetel elkezdődik, tegyük az áhítat igaz lelkiületével: várjuk csendes elmélkedéssel az istentisztelet kezdetét. Az Úrhoz emelt szívvel, imában kérjük, hogy javunkra válják a szolgálat, és hogy másokat is meggyőzzön, megtérítsen. Ne feledjük, hogy mennyei hírnökök vannak jelen. Nyugtalanágunk miatt és mert elhalasztjuk az elmélkedés és az ima alkalmait, sok szép órát elveszítünk, amikor pedig Istennel lehetnénk közösségben. Lelkiállapotunk gyakori önvizsgálatot igényel, és azt, hogy értelmünket és szívünket Istenhez emeljük. Ha az imaházba lépve igazi tisztelettel adózunk az Úrnak, ha nem feledkezünk meg arról, hogy az Ő jelenlétében vagyunk, akkor a csend ékesen szól majd hozzánk. A suttogás, nevetgélés és beszélgetés, amely hétköznapi ártatlan lehet, ne

találjon helyet abban a házban, ahol Istent imádják! Készítsük elő gondolatainkat Isten szavának hallására, hogy az igének kellő súlya és megfelelő hatása legyen a szívünkre.

Az igehirdető ünnepélyes arc kifejezéssel lépjen a terembe. A szószékhez érve boruljon le csöndes imára, és buzgón kérje Isten segítségét. Ha ezt teszi, mély benyomást tesz a gyülekezetre. Ünnepélyes tisztelet ébred az emberekben: az igehirdető Istennel beszél. Istennek ajánlja magát, mielőtt a gyülekezet elé merne lépni. Komolyság száll így mindenkire, Isten angyalai pedig nagyon közel jönnek. Aki féli az Urat, hajtsa le fejét az igehirdető csendes imája alatt, és egyesüljön vele buzgó könyörgésben, hogy Isten tisztelje meg az összejövetelt jelenlétével, és kísérje erő az igazság emberi ajkáról szóló hirdetését. Amikor az összejövetel a közös imával elkezdődik, mindenki hajtson térdet a szent Isten jelenlétében, és minden szív csendes áhítattal emelkedjék Őhozzá. Isten meghallja a hívek imáját, és az ige szolgálat gyümölcsöző lesz.

A résztvevők rideg, élettelen magatartása az egyik nyomós oka annak, hogy miért nem áldásosabb a szolgálat. Az ének, amely világos mondanivalójával sok szívből árad, Isten egyik eszköze a lélekmentés munkájában. Vezessük az egész szolgálatot ünnepélyesen és komolyan, mintha Mesterünk láthatóan is jelen volna.

Az igehirdetés közben a testvérek ne feledjék, hogy Isten szavát hallják szolgájának szájából. Hallgassák figyelmesen! Egyetlen pillanatra se aludjatok el, mert azokat a szavakat szalasztjátok el, amelyekre a legnagyobb szükségetek van – a szavakat, amelyeket ha megfogadnátok, megőriznék lépteiteket az eltévedéstől. Sátán és angyalai arra törekszenek, hogy elzsongítsák érzékeiteket, nehogy meghalljátok az intést, figyelmeztetést és feddést; vagy ha meg is halljátok, ne verjen gyökeret szívetekben, és ne újítsa meg életeteket. Néha egy kisgyermek vonja magára a figyelmet, hogy az értékes mag ne hulljon jó földbe s ne teremjen gyümölcsöt. Néha fiatal férfiak és nők oly kevésbé tisz-

telik Isten házát és az áhítatot, hogy a szentbeszéd alatt társalognak egymással. Ha látnák a viselkedésüket jegyző angyalokat, szégyellnék és szigorúan megrónák magukat. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Sátán akkor vetette a konkolyt, amikor az emberek aludtak.

Ha az áldás elhangzott, maradjunk csendben, mintha attól félnénk, hogy elveszítjük Krisztus jelenlétét. Mindenki tolongás és hangos szó nélkül távozzék, annak tudatában, hogy Isten jelenlétében vagyunk, s tekintete rajtunk nyugszik. Viselkedjünk úgy, mintha láthatóan is köztünk lenne. Ne álljon meg senki az üléshelyek közötti átjárókban társalogni, elállva mások elől az utat. A gyülekezet területére tekintsünk tisztelettel. Ne tegyük azt régi barátok találkozóhelyévé, ne itt beszéljük meg a hétköznapi gondolatainkat, s ne itt intézzük világi ügyeinket. Hagyjuk ezeket a gyülekezeten kívülre. Néhol nemtörődöm, hangos nevetéssel, járkálással hoznak szégyent Istenre és angyalaira.

Szülők, segítetek gyermekeiteknek Jézust beleszólni a tapasztalataikba, tanítsátok meg őket Isten házában tiszteletre! Értessétek meg velük, hogy amikor az Úr házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: „Isten jelenlétében vagyunk, gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkék, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítgatók, gyűlölködők vagy álnok szívűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.”

Testvéreim, nem akartok-e elgondolkozni ezeken a dolgokon? Figyeljétek meg, hogyan viselkedtek Isten házában, és milyen erőfeszítésekkel igyekeztek tanítani és példát mutatni gyermekeiteknek, hogy ápolják az Isten háza iránti tiszteletet. Lelkészeiteket tartjátok felelősnek gyermekeitek üdvösségéért, de saját felelősségeket nem érzitek. Pedig szülők vagytok és taní-

tók, s mint Ábrahámnak, meg kell parancsolnotok házatok népének magatok után, hogy tartsák meg az Úr rendeléseit (I. Móz. 18:19). Rossz példátokkal és laza felfogásokkal elrontjátok fiaitokat és lányaitokat. Az otthoni nevelés hiánya ellenére elvárjátok a prédikátorától, hogy ellensúlyozza a ti mindennapos tetteiteket, és csodát tegyen gyermekeitek erkölcsi oktatásával. Ha a lelkész mindent megtesz a gyülekezetért, hűséges, gyengéd intésekkel, türelmes fegyelmezővel és odaadó imával, hogy lelkeket szabadítson meg, de mégsem sikeres, akkor a szülők gyakran őt hibáztatják, amiért gyermekeik megtéretlenül maradnak, pedig ez talán saját hanyagságuk következménye. A felelősség a szülők vállán nyugszik. Vállalják-e a munkát, amelyet Isten rájuk bízott, elvégzik-e azt hűségesen? Alázatosan, türelmesen és kitartóan haladnak-e előre, hogy magas lelki szintre jussanak és gyermekeiket is fölemeljék? Nem csoda, hogy gyengék a gyülekezeteink, és nem virágzik a szívekben odaadó, buzgó istenfélelem. Ellenünk dolgoznak szokásaink és viselkedésünk, amelyek szégyent hoznak Istenre, és a közönséges dolgok szintjére süllyesztik azt, ami szent és mennyei. Próbára tevő, megszentelő igazságnak vagyunk birtokában, de ha szokásaink és viselkedésünk nem állnak összhangban az igazsággal, akkor nagy világosság ellen vétkezünk, ezért a bűnünk is nagy. Isten igazságszolgáltatásának napján könnyebb lesz a pogányok sorsa, mint a miénk.

Sokkal jobban tükrözhetnénk az igazság világosságát, mint tesszük. Isten sok gyümölcsöt vár tőlünk, komolyabb buzgalmat, és hűséget. Több odaadó, szeretetteljes igyekezetet kíván a gyülekezet tagjaitól embertársaikért, mindazokért, akik távol vannak Krisztustól. A szülők ébredjenek rá a kötelességteljesítés fontosságára! Akiket Krisztus nevéből neveznek, öltsek fel teljes fegyverzetüket, és intsenek, kérleljenek, igyekezzenek lelkeket menteni a bűnből. Sokkal többet kell tennünk, mint most, hogy a lelkeket kiragadhassuk a tűzből.

Isten házában tisztelete csaknem

teljesen kiveszett közülünk. Nem különítjük el a szentet és a közönségest. Mi az oka annak, hogy családjainkból hiányzik az odaadó áhítat? Nem azért van-e így, mert a porban húzzuk magunk után a vallás lobogóját? Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a zsidóknak, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletüket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó lelkületet ápoljunk Isten imáadásában. Több okunk van, mint az ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben. Ám Sátán azon munkálkodik, hogy elpusztítsa a keresztyén istentisztelet szentségébe vetett hitünket.

Válasszunk Isten számára olyan helyiséget, ahol nem foglalkozunk világi ügyekkel. Ha például a gyermekek olyan helyen gyűlnek istentiszteletre, amelyet hét közben tanteremnek vagy raktárnak használnak, akkor emberfeletti erőfeszítést kellene tenniük ahhoz, hogy áhítatukba ne keveredjenek a tanulással vagy egyéb hétköznapi eseményekkel kapcsolatos gondolatok. Az ifjúság nevelése magasztalja azt, ami szent, és segítse a zavartalan istentiszteletet az Úr házában. Sokakból hiányzik az örökkévaló dolgok szentsége iránti érzék, pedig a mennyei király gyermekeinek vallják magukat. Az Isten házában tanúsított viselkedés terén csaknem mindenki oktatásra szorul. A szülők ne csak tanítsák, de parancsolják is meg gyermekeiknek, hogy komolyan és tisztelettel lépjenek Isten házába.

Fejleszteni kell, finomítani és megszentelni az Urat tisztelő erkölcsi érzékét. Nem vettünk tudomást az istentisztelet fontosságáról, aminek következményeként rendtelenség és tiszteletlenség uralkodik. Gyalázatot hoztunk Istenre. Ha a lelkészeknek és a gyülekezeti tagoknak, az apáknak és anyáknak hibás az istentiszteletről alkotott felfogásuk, mit várhatunk a tapaszt-

latlan gyermekektől? Túl gyakran csoportokban látjuk őket, szüleiktől távol, akiknek pedig ügyelniük kellene rájuk. Tudniuk kell, hogy Isten látja őket, ennek ellenére könnyelműek és komolytalanok, suttognak és nevetgélnek, tiszteletlenek és figyelmetlenek. Szomorúan elhanyagolt terület ez. Ritkán tanítjuk a gyermekeket arra, hogy a lelkész Isten követe, az elhangzó üzenet Isten egyik eszköze a lelkek megmentésére, s akiknek az ige hallása jutott kiváltságul, azoknak vagy élet illata lesz az életre, vagy pedig a halál lehelete.

A fiatalok érzékeny és befolyásolható gondolkodása aszerint értékeli Isten szolgáinak munkáját, ahogyan a szüleiktől látják. Sok családfő bírálhatja az igeszolgálatot, egyes dolgokat dicsérve, más részeket kárhóztatva. Így az isteni üzenetet gáncsolják, megkérdőjelezzik és komolytalanra teszik. Hogy milyen benyomást tesznek a fiatalokra ezekkel a meggondolatlan, tiszteletlen megjegyzésekkel, az majd csak a mennyei könyvekből derül ki. A gyermekek sokkal gyorsabban meghallják és megértik az ilyen beszédet, mint a szülők gondolják. Így erkölcsi érzékük rossz irányba fejlődik, amit az idő sohasem fog teljesen helyrehozni. A szülők gyászolnak gyermekeik szívének keménysége miatt, és a nehézségek miatt, amelyekbe az erkölcsi érzékenység felélesztése közben ütköznek. De a mennyei feljegyzések csalhatatlanul mutatnak rá az igazi okra: a szülők voltak megtéretlenek. Nem éltek összhangban a mennyel, sem a mennyei munkával. Beleszórták gyermekeik nevelésébe a lelkészi hivatás szentségéről és Isten szent helyéről kialakult közönséges felfogásukat. Kérdéses, hogy aki évekig ki volt téve az otthoni nevelés romboló hatásának, valaha is tisztelettel és nagybecsüléssel tekint-e majd Isten szolgájára és a lelkek megmentésére hivatott eszközökre. Ezekről a dolgokról tisztelettel kellene beszélnünk, helyénvaló, illendő szavakkal, hogy mindazok láthassák megbecsülésünket, akikkel csak érintkezünk. Úgy kell becsülnünk Isten szolgáinak üzenetét, mintha az magától Istentől jönne.

Szülők, vigyázzatok, milyen példát mutattok, és milyen gondolatokat ültettek gyermekeitek szívébe! Gondolkodásuk érzékeny és könnyen alakítható. Ha a szónok hibázik, féljete az azt még csak megemlíteni is! Beszéljete jó munkájáról, az elhangzott jó gondolatokról, amelyek engedelmességet követelnek, mert Isten megbízottjától jöttek. A gyermekek azért tiszteletlenek Isten házában, s azért nem tisztelik jobban az ige hirdetőjét, mert nevelésük hibás ezen a területen. Szüleiknek mindennap összeköttetésben kellene lenniük Istennel. A szülők gondolkodásának van szüksége megtisztulásra és nemesítésre, az ő ajkukat kell megérinteni az oltár tűzéből vett parázssal. Akkor majd otthoni szokásaik és tetteik jó benyomást tesznek a gyermekek gondolkodására és jellemére. A vallásos élet mércéje akkor sokkal magasabbra emelkedik, s az ilyen szülők hatalmas munkát végezhetnek Istenért. Kevésbé lesznek világiak és a vágyaik szolgálói, de sokkal inkább tiszták és hűségesek az otthonukban. Életükben olyan komolyság uralkodik majd, amilyenről most fogalmuk sincs. Semmit sem tesznek közönséges, ami Isten szolgálatával és imádatával függ össze.

Amikor Isten házába lépek, sokszor bántó számomra a férfiak és nők rendetlen ruházata. Ha a külsejükből ítéljük meg szívüket és jellemüket, akkor egészen bizonyos, hogy semmi mennyei vonás nincs bennük. Nincs helyes fogalmuk a rendről, tisztaságról, ápoltságról, és a helyhez illő magatartásról, amit Isten vár azoktól, akik a jelenlétebe jönnek. Milyen benyomásokat kapnak így a hitetlen vendégek és a fiatalok, akik pontos megfigyelők és gyorsan levonják a következtetéseket?

Sokak gondolkodásában nem fűződik szentebb gondolat Isten házához, mint a legközönségesebb helyhez. Van, aki kalappal a fején, gyűrött, piszkos ruhában lép be az istentisztelet helyére. Nem gondolt arra, hogy Istennel és a szent angyalokkal találkozik itt. Alapos változásra van szükség a gyülekezetekben ezen a téren. Szükséges, hogy

a lelkészek gondolkodása magasabb rendű legyen, és mutassanak példát. Elhanyagoltuk ezeket a kötelességeinket, s a nem megfelelő lelki hozzáállás, az áhítatos gondolkodás hiánya, a ruházat, a magaviselet miatt Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűltek össze.

Tanítsunk meg mindenkit takarosan, tisztán és rendezesen öltözni, de arra is, hogy ne viseljenek díszeket, mert azok sem megfelelőek a szent helyen. Ne rendezzünk divatbemutatót, mert ez táplálja a tiszteletlenséget! Az emberek figyelmét gyakran felkeltik a különböző ruházati cikkek, s olyan gondolatokat ébresztenek bennük, amelyeknek semmi keresnivalójuk a hívők szívében. Istentől gondolkodjunk, Őt keressük imádságainkban! Bármilyen, ami eltereli a figyelmet az ünnepélyes, szent szolgálatról, sérti Istent. A szalagok és csokrok, a csipkék és tollak, az arany és ezüst ékszerek felvonulása a bálványimádás egyik formája, és teljességgel méltatlanok Isten szent szolgálatához, ahol egyedül az Ő dicsőségére kellene irányulnia minden tekintetnek. Szigorúan őrködnünk kell a ruházatot érintő minden kérdés felett, követnünk kell a Biblia utasításait. A divat, a világ istennője, odakinn uralkodik, de gyakran befurakodik a gyülekezetbe is. A hívők azonban vegyék mértékül Isten igéjét! A szülők gondolkodjanak erről értelmesen. Ha látják, hogy gyermekeik hajlanak a világi divat utánzására, határozottan tiltsák meg ezt, akár csak Ábrahám, aki szigorúan „parancsolt házanépének maga után” (I. Móz. 18:19). A világ helyett kapcsolják őket Istenhez. Senki se gyalázza meg hivalkodó ruházattal Isten szent helyét, hiszen az Úr és angyalai vannak ott jelen. Izrael Szentje így szólt az apostol által: „Ékességeitek ne legyen külsőséges: díszes haj, arany karperec vagy fényes öltözet. Isten előtt a rejtett, belső ember értékes, a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmasban.” (I. Pt. 3:3)

Ha gyülekezet alakul, és nem kap tanítást minderről, akkor a lelkész hanyagul végezte kötelességét, és majd Istennek kell számot adnia

a rosszul lerakott alapokról. Ha nem vessük a testvérek gondolkodásába az áhítat és az istentisztelet helyes felfogását, akkor az a hajlandóság növekszik majd bennük, hogy egy szintre helyezték a szent és örökkévaló dolgokat a közönségesekkel, s ezzel megsértik Istent, és szégyent hoznak hitükre. Közönséges felfogásukkal nem becsülik meg a mennyet. Nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a mennyei udvarok istentiszteletein, ahol minden tiszta és szent, s ahol minden lény tökéletesen tiszteli Istent és az Ő szentségét.

Pál úgy írja le Isten követéinek munkáját, amely által minden ember tökéletessé válhat Krisztus Jézusban. Akik elfogadták a mennyből származó igazságot, azok az igazság által váljanak nemesebbé, megszenteltté. Sok aprólékos munkát követel, hogy elérjük az érett férfiúság isteni színvonalát. A fargatlan követ előbb védni kell, s egyenetlen oldalait simára csiszolni.

Korunk híres a felületes munkáról, a könnyű módszerek kedveléséről, a hivalkodásról, s arról, hogy eltér a jellem Isten által megszabott mértékétől. Azonban hamis minden lerövidített út, minden átvágott ösvény, minden olyan tanítás, amely elmulasztja felmagasztalni Isten törvényét mint a hívő jellem mértékét. A jellem tökéletesítése élet-hosszig tartó munka. Elérhetetlen azok számára, akik nem hajlandók az Isten által kijelölt úton küzdeni, lassú, fáradságos munkával törekedni a jellemfejlődésre. Nem engedhetjük meg, hogy tévedjünk ezen a téren, hanem igyekezzünk napról napra növekedni Krisztusban, aki a mi élő vezetőnk.” (Részlet a *Bizonyosságtételek V. kötetéből*)

FELHÍVÁS

Fohászokdjunk Isten segítségéért, hogy a megújulás és reformáció jegyében kifejtett fáradozásaink nyomán istentiszteleteinken a menny láthatatlan, mégis félre nem ismerhető jelenléte áldhasson meg bennünket!

Az igazi istentisztelet

November 30., szombat

Kicsoda az Isten?

„Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.” (Ésa. 40:26)

Szoktatok-e a magasba felnézni esténként? A felhőtlen éjszakai égbolton csak úgy sziporkázik a sok-sok fényes égitest. Megfigyeltétek-e már, hogy nem egyformák? Vannak nagyobb, fényesebb, és vannak egészen apró, alig látható pontocskák az égen. Az egyik sárga fényű, a másik egészen narancsos, a harmadik zöldes árnyalatú vagy fehér, némelyik mintha változtatná a színét és fényerősségét. Vannak közöttük csillagok, mint a mi Napunk is, amelyek saját fényüket bocsátják ki. Vannak bolygók, amelyek visszaverik ezeknek a csillagoknak a fényét: ilyen például a naplemente után jól látható Vénusz, amelyet esthajnalcsillagnak is neveznek.

Próbáltad-e már megszámolni a szabad szemmel látható csillagokat? Ugye nem is olyan egyszerű? Hiszen alkonyatkor csak néhány erősebb fényű csillag látható az égen, ezek könnyen megszámolhatók. De ahogyan az ég sötétül, egyre több és több égitest válik láthatóvá. A távcső felfedezése előtt a csillagászok mintegy hat-ezer csillagot számoltak meg összesen a két féltekén. Ma a legnagyobb földi teleszkópok segítségével hatmilliárdra nőtt a felismerhető csillagok, égitestek száma. Még ez a szám is növekedhet, hiszen egyes csillagokról kiderült, hogy valójában milliányi égitest halmazai, amelyek egyetlen fénylő pontnak látszanak ilyen óriási távolságból nézve. Gondolkoztatok-e már azon, hogy mekkora Isten bölcsessége, ha mindegyiknek ismeri a nevét?

Ezek az égitestek állandó mozgásban vannak, és tökéletes pontossággal járják pályájukat, évezredek óta. Aki elgondolkodik a hatalmas világmindenség méretein, az fogalmat alkothat a mindenség Teremtőjének hatalmáról is. Isten gondviselésének eredménye az, hogy nemcsak megteremtette, hanem fenn is tartja a sok csillagot. Gondja van rá, hogy „egyetlen híjuk sincsen”.

Newton, a nagy fizikus ezt írja: „A Nap, a bolygók és üstökösök csodálatos elrendezése csak egy mindentudó és mindenható lény terve szerint és hatalma által jöhetett létre.”

Maedler német csillagász szerint: „Egy igazi termé-

zettudós nem lehet istentagadó. Aki olyan mélyen betekinthet Isten műhelyébe, mint mi, és annyi alkalma van csodálni mindentudását és örök rendjét, annak alázattal térdet kell hajtania a szentséges Isten munkája előtt.”

Vajon ha feltekintünk a csillagos égre, eszünkbe jut-e, hogy ki alkotta mindezeket? Szoktatok-e Isten nagyságán és bölcsességén gondolkodni? Pál apostol így írta le csodálatát:

„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen... kinyomozhatatlanok az Ő útjai! Mert kicsoda ismerte az Úr értelmét, vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Mert Őtőle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké.” (Rm. 11:33–34, 36)

Bárcsak mi is alázattal meghajolnánk Isten nagysága előtt!

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Mi mindenre van szükség ahhoz, hogy az élet létezhessen Földünkön?

Fel tudnál-e sorolni néhányat a teremtés csodái közül a növények és állatok világában?

Szerinted mi a helyes magatartás az ember részéről a Teremtő iránt?

Hallottál-e olyan tudósokról, akik istenfélők lettek?

December 1., vasárnap

Miért imádjuk Istent?

Tegnap Isten teremtő és fenntartó hatalmáról olvashattunk. A Teremtővel kapcsolatos helyes gondolkodásunkról szól a felhívás, amelyet Jelenések könyvében olvashatunk: „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (14:7)

Jézus pedig ezt mondta: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” (Mt. 4:10/b)

Lehetnek olyanok, akiknek a szívében félelmet kelt, amikor megértik, hogy Isten mindenkinél hatalmasabb. Ez akkor fordulhat elő, ha a hatalomról úgy gondolkoznak, amint azt a földi uralkodók gyakorolják. Sok vezető félelemben tartja a körülötte élőket. Vajon mi-

lyen Isten jelleme? Ő is úgy gyakorolja hatalmát, mint az emberek? Kell-e félnünk nagysága miatt?

Isten senkit sem akar megfélemlíteni. Ő nem csupán Teremtő hatalom. A Bibliából megérthetjük, hogy szeretetében sok mindennel ajándékoz meg bennünket. Tőle származik minden jó az életünkben. „Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától száll alá...” (Jak. 1:17)

Próbáljuk meg most közösen átgondolni, milyen ajándékokat kaptunk eddig Istentől!

Először is: mindnyájan neki köszönhetjük az életünket. Ő adta nekünk szerető szüleinket is. Ő adta testvéreinket, barátainkat. Isten adott nekünk táplálékot, Ő teremtette a sok finom gyümölcsöt, a gabonát, amelyből a kenyereink készül. Ő adott nekünk szemeket, hogy láthassuk a körülöttünk lévő világ szépségeit. Ő teremtette a fákat, amelyekből bútoraink, játékaink készülnek, és még sok-sok hasznos eszköz.

Biztosan vittél már virágcsokrot valakinek, akinek örömet akartál szerezni. Ilyenkor igyekszünk a legszebb virágokat összekötni, hogy szeretetünket kifejezzük általuk. A milliányi változatban megalkotott, csodálatos illatú és változatos színű virágok mennyei Atyánk szeretetét közvetítik felénk.

Biztosan vannak kedvenceid az állatok között! Gondoltál-e arra, hogy Isten ajándékol teremtette a kedves kis mókust, vagy a csicsergő madarakat nekünk, embereknek? Ő tervezte úgy világunkat, hogy reggelente felkel a nap, és érezhetjük melegét. Ő adott nekünk értelmet is, hogy mindezt felfoghassuk, és száját, hogy elmondhassuk örömünket, bánatunkat neki és egymásnak. Isten ajándéka a Biblia is, hogy abból megismerhessük Őt és az Ő akaratát.

Ha valaki Isten hatalma mellett az Ő jóságát is megismeri, akkor csodálat és tisztelet ébred szívében iránta. Kész arra, hogy alázattal és hódolattal meghajoljon előtte. Ekkor teljesedhet be az életében, amit Jézus mondott: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Ismersz-e olyan gyerekeket vagy felnőtteket, akik félnék Istentől? Mi okozhatja ezt?

Mi az alapja annak, hogy imádjuk Istent?

Mit jelent az, hogy „imádjuk Istent, és csak neki szolgáljunk”?

December 2., hétfő

Hol és hogyan imádjuk Istent?

Az előző alkalommal Isten szeretetéről gondolkodhattunk közösen. Akik megismerték hatalmát, jóságát, bölcsességét és igazságát, azok imádatlal fordulnak felé.

Ma gondolkodjunk arról, hol és hogyan tudjuk imádni Teremtőnket és Gondviselőnket.

„Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, én ott vagyok közöttük” – mondta Jézus (Mt. 18:20).

A Biblia leírja, hogy voltak olyan emberek, akik előtt Isten megjelent. Ilyen módon találkozott Mózes is az Úrral, amikor egy lángoló csipkebokrot látott, amit azonban a tűz nem emésztett meg. Amikor közelebb-ről meg akarta nézni ezt a csodálatos jelenséget, egy hang szólította meg: „Ne jöjj ide közel, oldd le a saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.” Abban az időben ilyen módon kellett kifejezni a tiszteletet Isten iránt. Azt is leírja a Biblia, hogy akik Isten jelenlétébe kerültek, befedték az arcukat, és térdre borultak előtte. Vajon most is van olyan hely, ahol Isten jelen lehet, ha láthatatlanul is?

Az Úr Jézus mondta azt, hogy ahol Őt imádó emberek összegyűlnek, ott Ő is jelen van. Nem számít, hogy ez a hely egy templom, vagy csak egy kis szoba. Sőt, lehet folyópart is, ahol Pál apostol prédikált egy szombaton. Mózesnek egy hegyoldalon jelent meg az Úr Jézus, János apostolnak egy szigeten. Az első keresztyének sokszor pincékben, barlangokban, eldugott helyeken tartották meg istentiszteleteiket. Nem a hely volt különleges, hanem az Úr jelenléte tette azt szentté. De bárhol imádkoztak is, vagy hallgatták az Igét, szent áhítat, tisztelet jellemezte összejöveteleiket. Tudták, hogy bár láthatatlanul, de ott van közöttük a menny Királya.

Ha egy nagy ember, egy földi uralkodó érkezne hozzátok látogatóba, hogyan készülnétek rá? Ugye, alaposan kitakarítanátok a lakást, sőt fel is díszítenétek a tiszteletére? Biztosan mindenki a legszebb ruháját venné fel erre az alkalomra! A jelenlétében vajon lenne-e civakodás, rendetlenkedés, hangoskodás a gyerekek között? Ugye, milyen tisztelettel viselkednek az emberek még egy földi uralkodóval szemben is?

Mire készítsen bennünket a teremtő Isten jelenlétének tudata? „Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt. 46:11) Ha Isten házába megyünk, akkor azért ügyelünk a tisztaságra, a rendre, mert ezáltal is ki akarjuk fejezni a tiszteletünket iránta. Ezért öltözünk ünneplő ruhába. Ezért nem illő a szaladgálás, hangos beszéd, rendetlenkedés. Azért megyünk oda, mert Istennel szeretnénk találkozni. Az ő beszédét hallgatjuk, Őhöz imádkozunk. Ha otthon együtt imádkozik a család, akkor ugyanúgy Isten jelenlétében vagyunk. Ha egyedül imádkozol, akkor is tisztelettel beszélj Hozzá, nem az ágyban fekvve, vagy nézeledve. Tiszteletlen magatartásunkkal megszorítjuk a jó Istent, és elűzzük jelenlétét.

Gondolkozz azon, hogy mivel tudnál örömet szerezni a jó Istennek, akár a gyülekezetben, akár otthon. Talán egy csokor virágot te is vihetnél szombaton, ami szebbé tenné az istentisztelet helyét! Mi lenne, ha a ruhádat is te készítenéd elő, vagy segítenél a rendrakásban? Akkor biztosan a te életedben is teljesedne ez az ígélet: „Megvidámítom őket imádságom házában... mert házam imádság házának hívatik minden népek számára!” (Ésa. 56:7)

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Ha Isten bárhol jelen lehet, miért van szükség gyülekezeti teremre?

*Miért állunk fel vagy térdelünk le, ha imádkozunk?
Mivel fejezhetjük ki még Isten iránti tiszteletünket?*

December 3., kedd

Az Isten iránti hála

Az előző estéken gondolkodtunk már azon, hogy Isten mennyi jót ad nekünk. Ma arra a kérdésre keressük a választ, hogy Isten jósága mire kötelez minket.

Mit teszünk, ha valakitől ajándékokat kapunk? Mit gondoltok arról, aki nem köszöni meg azt, amit kapott?

Istentől mindenkinél több jót kapunk. (Eddigi ismereteid szerint sorolj fel néhányat!) Ezért így szólít meg az ige bennünket: „*Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!*” (Zsolt. 103:2)

Két fontos gondolat van ebben a versben. Először arra szólít fel, hogy áldjuk az Urat szívünkben adományaiért, fejezzük ki hálánkat, mondjunk köszönetet neki. Másodszor arra figyelmeztet, hogy ne feledkezzünk el semmi jóról, amit kaptunk és ami történt velünk.

Könnyen elfelejtkezünk arról, amit kaptunk? Vajon hajlamosak vagyunk a hálátlanságra?

Olvassuk el Jézus Krisztus egyik gyógyítási történetét (Lk. 17:12–19):

„Amikor egy faluba bement, elébe jött tíz bélpoklos férfi, akik távol megálltak. És felemelték szavukat, mondván:

– Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

És mikor őket látta, mondta nékik:

– Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak.

És lett, hogy míg odamentek, megtisztultak. Egy pedig közülük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, dicsőítvén az Istent nagy szóval. És arccal leborult az Ő lábainál, hálátat adván néki. És az samáriabeli volt. Felelvén pedig Jézus, monda:

– Avagy nem tízen gyógyultak-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?

És monda néki:

– Kelj föl, és menj el, a te hited téged megtartott.”

Bizonyára tudjátok, milyen betegség volt a lepra, más néven bélpoklosság. Ezek az emberek, mind a tízen, halálos betegségben szenvedtek. A fájdalmak mellett azt is el kellett hordozniuk, hogy nem élhettek családjuk körében. Nem érintkezhetek senkivel. Ha megláttak valakit, messziről kiáltaniuk kellett: „Tisztátalan vagyok!” Így nem ment senki a közelükbe, mivel a betegségük fertőző volt. Betegtársaikkal együtt kirekesztették őket a lepratelepre. A korabeli felfogás szerint ez a

betegség azt jelentette, hogy Isten is eltaszította őket magától.

Mekkora lehetett bennük a vágy, hogy meggyógyuljanak! Noha nem mehetek Jézus közelébe, mégis távolról kiáltottak neki. A Mester elküldte őket a paphoz, akinek meg kellett vizsgálni a gyógyult leprásokat. Mire odaértek, akkorra tisztult meg testük a csúnya sebektől. Hatalmas tapasztalat lehetett számukra, hogy Jézus nem utasította vissza őket, és meggyógyultak.

Nem meglepő, hogy a tíz közül csak egy ment oda Jézushoz, kifejezni háláját a gyógyulásáért? Ő a samaritánusok közül való volt, a zsidók szemében pogánynak számított. Mégis tudta, hogy az élete megtartásáért köszönettel tartozik Gyógyítójának. Milyen meglepetésgyenítő, hogy akinek nem volt annyi ismerete Isten dolgairól, az tudott köszönetet mondani!

A többiek a sok ismeret ellenére miért nem adtak hálaát Jézusnak? Annyira örültek, hogy hazatérhetnek a családjukba, hogy inkább odamentek először? Vagy azt gondolták, hogy egy samaritánussal együtt mégsem mehetnek Jézushoz? Az befolyásolta őket, hogy a többség nem tartotta fontosnak a köszönetet? Talán szégyellték kifejezni hálájukat mások előtt? Vagy a nagy örömben egyszerűen elfelejtették? Nem tudjuk, mert a Biblia erről nem ír. Gondolkozzunk inkább azon, hogy mire hasonlítunk: az egy samaritánusra, vagy a többségre? Ha tíz dolog lenne az életünkben, amiért köszönetet mondhatnánk, mi lenne az eredmény? Hányszor hangzana el az Úr előtt, hogy „köszönöm”? Vajon mi különbek vagyunk-e a korabeli leprásoknál?

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Ma este mi mindenért adhattok hálaát a teremtő Istennek?

Előfordult-e veletek, hogy elfelejtettetek köszönetet mondani? Ha később eszetekbe jutott mulasztásokatok, bocsánatot kértetek érte, és utólag megköszöntétek?

Imátoztatok-e köszönet is, vagy csak kérés?

Mi minden akadályozhat meg bennünket a hálaadásban?

December 4., szerda

Engedelmesség Istennek

Emlékezzetek vissza arra, mit tanultunk a héten a Bibliában Istenről. Nagy hatalma mellett szeret bennünket. Ma arra a kérdésre keressük a választ, mi hogyan szerethetjük Őt?

Amikor Jézus a földön járt, sokan elfogadták gyógyításait, hallgatták tanításait. De kevesen voltak azok, akik követték élete példáját. Kevesen engedelmeskedtek parancsainak. A kereszthalála előtti utolsó estén azt mondta legközelebbi barátainak: „*Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.*” (Jn. 14:15)

Szeretetünket azzal bizonyíthatjuk, ha engedelmes-

kedünk Istennek. Miért fontos az engedelmesség? Miért kérte Isten Ádámtól és Évától is ezt?

A földön élő első családot estéenként Isten tanította. A beszélgetések alkalmával egyre több szabályát ismerték meg a boldog életnek. Megtanultak gondoskodni a növényekről, a különleges kertről, megismerték az állatok viselkedését. Amíg engedelmeskedtek, boldogok voltak.

Egy este Teremtőjük különös dologról beszélt velük. Ma így képzelhetjük el:

„– Valaki el akarja rontani és pusztítani azt a szép világot, amelyet nektek készítettem. Szépen beszél, de az a célja, hogy megöljön benneteket. Ne hallgassatok rá! Van egy szép fa a kert közepén, ott keres meg benneteket. Ennek a gyümölcsét fogja nektek kínálni. Ne egyetek belőle! Ez egy fontos szabály.

– Miért? – kérdezte Ádám.

– Ha esztek annak a fának gyümölcséből, parancsolatomat áthágjátok. Ezzel Lucifernek engedelmeskedtek. Ő uralkodni akar rajtatok. Az lesz a célja, hogy engedetlenség legyetek törvényeimmel szemben. Szüntelenül rosszra fog készíteni benneteket. Ha rá hallgattok, sokat fogtok veszekedni. Nem szeretitek majd egymást és engem. Olyat tesztek majd másoknak, ami fájdalmat okoz nekik. Elfelejtitek, hogy én teremtettelek titeket, én adtam nektek szép lakóhelyet, és sokféle egészséges ételmezt. Sok szomorúság és betegség lesz parancsaim áthágásának következménye. Végül megöregedtek, és meg fogtok halni.

– Nem akarunk Luciferre hallgatni – fogadkoztak mindketten. – Köszönjük, hogy tanítottál minket arra, hogy hallgassunk tanácsaidra, és neked engedelmeskedjünk. Így örökké élhetünk, mindig boldogok lehetünk.”

A történet folytatását ismerjük. Ádám és Éva mégis ettek a tiltott fáról. Nem fogadták meg Isten tanítását. Azóta félünk egymástól, veszekszünk, megbetegszünk, megöregszünk és meghalunk. Isten azért kérte tőlük az engedelmséget, hogy boldogok legyenek. Amikor engedetlenség lettek, fájdalom és szenvedés következett rájuk.

Isten nekünk, nektek is adott tanácsokat, parancsolatokat. Ezekre hallgathatunk vagy ellene szegülhetünk. Aki szándékosan nem engedelmeskedik Isten parancsolatainak, az a valóságban nem szereti Őt, bármit is mond.

Amikor Isten egy nemzetet választott magának, egy nagyon szép földet ajándékozott nekik. Nem kért engedelmséget úgy, hogy ne ajándékozta volna meg őket. Olvassátok figyelmesen a következő Biblia-verseket, mit kaptak ajándékba a zsidók engedelmségükért? „*Lesz azért, hogy ha valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, amelyeket én ma parancsolok néktek, úgy, hogy az Urat, a ti Isteneteket szeretitek, és néki szolgáltok teljes szívetekből és teljes lelketekből: esőt adok a ti földetekre alkalmas időben, korai és kései esőt, hogy betakaríthasd a te gabonádat, szőlőlevedet és olajodat. Fűvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelégszel.*” (V. Móz. 11:13–15)

Figyeljétek meg, mennyi mindent tartalmaz ez az

ígéret! Az engedelmség áldásai életünk minden területére kihatnak.

Holnap gondolkodjunk arról, milyen kéréseit, tanácsait teljesíthetjük Istennek? Emlékezzetek arra, hogy akkor szeretjük Jézust, ha az Ő parancsolatait megtartjuk.

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Hogyan tudjuk megmutatni Istennek, hogy szeretjük Őt?

Miért határozta el Ádám és Éva, hogy engedelmeskedik Istennek?

Ha valaki elhatározza, hogy szót fogad Isten parancsolatainak, mit kaphat ajándékba Tőle?

Emlékeztek-e olyan esetre, amikor az engedetlenségeteknek súlyos következménye lett?

Szerintetek Isten miért engedi meg rossz döntéseink következményét?

Jó lenne-e nekünk, ha Isten minden esetben elhárítaná bűnünk következményeit?

Ismertek-e olyan bibliai történeteket, amelyek az engedelmség áldásait mutatják be?

December 5., csütörtök

Az Isten iránti szeretet

Felnőtteknek is, gyerekeknek is jólesik, ha szeretik őket. Aki arról panaszkodik, hogy őt nem szeretik, az nem boldog ember. A mai alkalom elején gondoljátok végig, honnan tudjátok, hogy szeretnek benneteket. Miből derül ez ki?

Amikor egy társatok nem őszinte hozzátok, kérdés nélkül elveszi valamilyen kedves dolgotokat, vagy rosszat mond rólatok másoknak, arra gondoltok, hogy nem szeret benneteket. Igazatok van. Ha egy barátotok elhozza a leckét, amikor betegek vagytok, kedves hozzátok, megvéd, amikor rosszat mondanak rólatok, akkor mondhatjátok, hogy szeret titeket. Igaz barátként kitart mellettetek.

Vajon honnan tudja Isten, hogy szeretjük Őt? Istent személyesen nem láthatjuk. Hogyan lehet olyan valakit szeretni, akit nem látunk, akivel nem találkozunk? Jézus válaszol erre a kérdésre. Egy történetet mondott hallgatóinak erről. Keressétek arra a kérdésre a választ, honnan tudja Isten, hogy szeretjük őt?

„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak:

– Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem. Meztelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván:

– Uram, mikor láttuk, hogy éhezéte, és tápláltunk vol-

na? Vagy szomjúhoztál, és innodadtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felelvén a király, azt mondja majd nekik:

– Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtél egyvel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtél meg.” (Mt. 25:34–40)

Akik a király jobb keze felől álltak, nem látták az Istent szemtől szemben. Nem látták Őt a földön járni, főképpen nem úgy, hogy valamiben hiánya lett volna. Meg is kérdezték: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innodadtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? Krisztus azt mondta, hogy aki csak egy jó tett a legkisebbekkel, olyan, mintha Vele cselekedte volna meg. Istent csak úgy tudjuk szeretni, ha az embertársainkat szeretjük.

Amikor nem szeretjük társainkat, nem akarunk jót nekik, nem segítünk szükségleteikben, bár megtehetnénk, akkor Istent sem szeretjük igazán. Jézus tizenkét tanítványa is többször vitatkozott egymással. Három és fél évig kellett tanulniuk, hogy szeressék egymást, s ne akarjanak nagyobbak, erősebbek, okosabbak, népszerűbbek lenni a másíknál. Tizenegy tanítványnak sikerült megtanulnia ezt a leckét. Mesterük így bátorította őket: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn. 13:35)

Isten iránti szeretetünk abban látszik, hogy tudjuk egymást szeretni. Sokan mondják, vagy gondolják magukról, hogy szeretik Istent, miközben gyűlölik embertársukat.

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Tudják-e osztálytársaink, barátaink, szüleink, nevelőink, hogy szeretjük őket? Honnan tudhatják meg?

Tudja-e Isten, hogy szeretitek Őt? Ha igen, honnan?

Figyeltek-e arra, hogy kívül milyen jót tudnátok tenni?

Olvassátok el Jób vallomását könyvének 29:12–16. versében! Miről ismerhették kortársai Jóbót? Szerintetek miben követhetjük példáját?

Milyen jót tudtok tenni osztálytársaitokkal, barátaitokkal?

Ezután hogyan tudjátok megmutatni Istennek, hogy szeretitek Őt?

December 6., péntek

Hogyan tanulhatjuk a tiszteletet?

Szeretnék-e, ha most, gyermekkorotokban, és majd felnőttkorotokban is jó dolgokat lenne? Biztosan szoktatok arról beszélgetni a barátaitokkal vagy osz-

tálytársaitokkal, hogy min múlik az életetek sikeressége. Beszéljétek meg, milyen véleményeket szoktatok hallani!

Vajon Isten ígéje hogyan válaszol erre a kérdésre? Olvassuk el a következő idézetet: „Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteld a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön.” (Ef. 6:1–3)

Pál apostol az ötödik parancsolatot idézi, amikor megszólítja a gyermekeket. Arra kéri őket, hogy fogadjanak szót szüleiknek, mert ezzel fejezhetik ki tiszteletüket irántuk. Vajon mit jelent az, hogy „az Úrban” engedelmességednek?

„És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol. 3:23–24)

Ha egy szülő kér valamit a gyermekétől, gyakran előfordul, hogy a gyermek megteszi ugyan, de nem szívesen. Biztos veletek is előfordult már ilyen. Miközben a kötelességeket tettétek, háborogtatok, mérgesek voltatok. Esetleg fel is tettétek a kérdést: miért pont most, nem lehet kicsit később? Vagy elvégeztétek a feladatot, de csak úgy gyorsan összecsapva. Ilyenkor természetesen hibák is becsúsznak. Az is lehet, hogy nem látszott rajtatok kívülről, hogy nem szívesen tettétek. Örömet szereztek-e az ilyen engedelmisséggel szüleiteknek? Nektek örömet jelent-e, ha valamit így csináltok?

Isten mértéke szerint az ilyen engedelmisség ugyanolyan, mintha nem tettétek volna meg, amit kell. Isten előtt csak a szeretetből fakadó, örömteli engedelmisség kedves. Az igazi engedelmisség alapja a szeretet és tisztelet. A következménye pedig a megelégedettség és az öröm. Így tudtok örömet szerezni szüleiteknek is.

Az igazi engedelmisség jutalma Istennél van. Az ígéret szerint az életben jó dolga lesz annak, aki kicsiny gyermekégtől kezdve ezt gyakorolja. Ezenkívül Isten hosszú élettel ajándékozza meg az ilyen embert. Ez azt jelenti, hogy örök életet csak azok nyernek, akik annyira tisztelik a szüleiket, hogy az Úr szerint engedelmeskednek nekik.

Ezekből az igékből azt érthetjük meg, hogy szüleinket Isten állította mellénk. Az a feladatuk, hogy megtanítsanak arra, ami az igazi istentisztelet alapja: szeretetre, tiszteletre és engedelmisségre. Ezért mondhatjuk azt, hogy ők Isten helyettesei a nevelésünkben.

Gondoljatok erre, amikor szüleitek valamit kérnek tőletek! Lehet, hogy fel kell adnotok a bennetek lévő önzést, kényelemszeretetet, vagy a saját akaratotokat. De ha megteszitek, ezzel előkészültök Isten tiszteletére. A jutalmat Isten ígérte meg, aki beteljesíti minden szavát.

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Mit jelent az Efézusi levél 6. fejezete 1. versének utolsó része? A válaszhoz olvassátok el a Kolosséi levél 3. fejezete 20. versét is!

Van e becsülete annak a gyerekek a társai között, aki engedelmes a szüleinek?

Szerintetek ma a gyerekek alapvető dolognak tartják a szülők, az idősek és a tanárok tiszteletét?

Olvassátok el a következő kis verset, beszéljétek meg mondanivalóját:

*Amit haragomban
földre dobtam,
Kikelt nyomban,
S jégeső aratta.*

*Kedvvel mit vetettem,
Annál szebben nőtt
a kertben,
Áldás maradt rajta.*

December 7., szombat

Hogyan tudjuk az időnk hetedrészét odaszánni Istennek?

Akit igazán szeretünk, arra tisztelettel tekintünk. Figyeljük szavait, cselekedeteit, még gondolatai is fontosak számunkra. Ahhoz, hogy valaki fontossá váljon számunkra, meg kell ismernünk. Az ismerkedéshez idő kell. A mások iránti szeretet és figyelem kifejezése is időt igényel. Isten jól tudja ezt, hiszen Ő alkotott bennünket és a mindenséget. Minden törvényszerűség az Ő hatalmában van.

Ezért törvénye által elkülönített időnkből egy egész napot az Ő megismerésére. Azt szeretné, hogy a hetedik napon ne hétköznapi dolgainkkal foglalkozunk. Szombatonként Őrá figyelünk, Tőle tanulunk, és fejezzük ki tiszteletünket, szeretetünket iránta. Így szól a negyedik parancsolat:

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgot. De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van. Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert, és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.” (II. Móz. 20:8–11)

Azzal, hogy e törvény szerint élünk, kifejezzük Isten iránti tiszteletünket. Elismerjük Őt Teremtőnek, törvényadó Istennek, gondoskodó Atyának.

Mit tehetünk, hogy megszenteljük a szombatot?

Ez a nap legyen a nyugalom napja. A hétköznapiakon

lehet, hogy sokszor sietnünk kellett. Forgalmas, zajos helyeken kellett lennünk, izgultunk valami miatt. Nagyon fontos, hogy legyen időnk elcsendesedni szombaton. Keressük a jó Istent imában!

Próbáljunk szombaton csendes, nyugodt helyen olvasni Isten dolgairól. Gondolkodjunk az elmúlt hét eseményeiről. Kérjünk bocsánatot, ha valamit nem jól tettünk!

Családunkban is keressük a nyugalmat. Rendezzük el a nézeteltéréseket, kérjünk bocsánatot, ha bántottuk egymást. Figyeljünk arra, hogy szüleinkkel, testvéreinkkel szeretettel bánjunk! Legyünk figyelmesek egymással, különösen szombaton!

A nap egy része „gyülekezés” ideje legyen számunkra. A gyermek-szombatiskolán, az istentiszteleten Isten üzenetét hallhatjuk. Ezáltal útmutatásokat kaphatunk mindennapi életünkhöz.

A természetben is szemlélhetjük Isten nagyságát és szeretetét. Töltsük az időt nyugodt, csendes sétával az istentisztelet idején kívül. Gondolkodjunk azon, teremtett művei által mire tanít Isten? Így megérthetünk új összefüggéseket, törvényeket a saját életünkkel kapcsolatban.

Keressünk alkalmat a jó cselekvésére. Meglátogathatjuk azokat, akikre hét közben nem volt időnk. Megszenteljük a szombatnapot akkor, ha amit teszünk, jó lelkülettel, szeretettel, örömmel tesszük.

Ha komolyan vesszük a negyedik parancsolatot, jobban megismerjük Istent. Az Ő szeretete és igazsága hatni fog ránk. Elősegíti fejlődésünket testileg, lelkileg. Emberi kapcsolatainkra nézve is segítséget kapunk azáltal, amit szombaton tanulunk.

Ne sajnáljuk tehát életidőnk hetedrészét Istennek szentelni! Tapasztalni fogjuk, hogy sokszorosan visszakapjuk, amit ennek az időnek a megszentelésére fordítottunk. Ha a szombatot Isten akarata szerint töltjük, nyugodtan, bátran, megerősödve kezdhetjük az új hetet.

GONDOLKODJATOK A KÖVETKEZŐ KÉRDÉSEKEN, ÉS BESZÉLGESSETEK RÓLUK!

Mit jelent, hogy Isten megszentelte a hetedik napot? Hogyan követhetjük az Ő példáját?

Mit jelent az, hogy a szombat a teremtés emlékünnepe? Hogyan tudunk ezen a napon Istenre mint Teremtőnkre tekinteni?

Szoktál-e jól cselekedni szombaton?

Hogyan fejezzük ki Isten iránti tiszteletünket azzal, ha engedelmeskedünk a negyedik parancsolatnak?

HALÁLOZÁS

Megrendülten tudatjuk, hogy **Czeglédi Attila** testvér 33 évesen, 2002. november 6-án tragikus körülmények között elhunyt. Felesége, gyermekei, szülei részére ezúton kívánjuk a jó Isten vigasztalását. (Attila életéről és temetéséről lapunk következő számában írunk bővebben.)

„De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem. Életem ideje kezdedben van...” (Zsolt. 31:15–16)